

ပြေဆွေသောည

နန်းထက်

ဥဩဆွဲသောည
ကလောင်အမည်= နန်းထက်
အခန်း(၁)

၁။

မိုးခြိမ့်ခြိမ့်သဲ ရွာသွန်းနေသော ညတစ်ည၌ စူးရှသည် လူသူကင်းမဲ့သည့် လမ်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ လျှောက်သွားနေလေ၏။ စူးရှသည် ဘားတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ လူရမ်းကား တချို့၏ အဓမ္မ ဖမ်းခေါ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ကံကောင်း၍ ထိုလူရမ်းကားတွေ ဆီကနေ ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်ပြေးလာနိုင် ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဖမ်းခေါ်ခံသွားရသည့် နေရာမှ ထွက်ပြေးလာမိသည့် လမ်းခုလတ် တစ်နေရာတွင် ဒုက္ခရောက်နေ တော့သည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးချိန်းသံက ကြောက်စဖွယ်။ မိုးအေးအေး၏ ရိုက်ခတ်မှု ဒဏ်ကလည်း အရိုးထိ အေးစိမ့်စေလို့။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးကလည်း မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၍ မည်သည့် နေရာကို ရောက်နေမှန်း ခန့်မှန်းမရ။ မည်သည့်နေရာ သွားရမည်ကိုလည်း မသိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆက်သွယ်ရန်လည်း ဖုန်းကမပါ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာ ဖြစ်နေ၏။

ထိုနေရာတွင်သာ ခြေလှမ်းများက ဦးတည်ရာမရှိ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေ၏။ အအေးဒဏ်ကြောင့် တောင့်နေသော ခြေထောက်မှာ လည်း ခံနိုင်ရည် ကုန်ဆုံးသွားကာ ခွေလဲကျတော့သည်။ ကယ်တင်ခံရန် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်လိုက်သောအခါ ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး လာ

နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုကားကို တားပြီး အကူအညီ တောင်းမည် ဟု တွေးနေတုန်းပင် အအေးဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်ခံအားက တောင့်ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ထိုနေရာမှာပင် သတိလစ်သွား ပါတော့သည်။ ကားက သူ့ အနားကို ရောက်လာကာ ရပ်သွား၏။ ကားထဲကနေ ထီးကိုဆောင်းကာ အပြေးထွက်ကြည့်လာမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်သူ ဘုန်းမြတ်ဖြစ်ပါ၏။

ဘုန်းမြတ်သည် စူးရှကိုမြင်ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွား၏။ သည်အချိန်တွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း အဘယ်ကြောင့် ယခုလို ဒုက္ခရောက်နေ မှန်း မသိသောကြောင့် လက်လွတ်စပယ် မထိကိုင်ရဲပေ။

"မိန်းကလေး ... မိန်းကလေး သတိထားပါဦး"

လူသူကင်းမဲ့သည့် လမ်းတွင် အကူအညီ မရနိုင်သောကြောင့် ဘုန်း မြတ်သည် စူးရှကို ပွေးချီလိုက်ကာ ကားပေါ်သို့ ခေါ်တင်လိုက်တော့သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မဆင်မခြင် အိမ်ခေါ်သွားလျှင် မသင့်တော်ဘူး ဟု ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ကိုယ်ပိုင်ဖွင့်ထားသော ဆေးခန်းသို့သာ ခေါ်သွား လိုက်ပါတော့သည်။ ဆေးခန်းကို ရောက်သောအခါ မိုးရေကြောင့် စိုရွံ့နေ သော စူးရှ၏ ခန္ဓာကိုယ်က အဝတ်များကို ချွတ်လဲပေးရန် အဆင်မပြေ သောကြောင့် အဲယားကွန်းကိုသာ အပူချိန်တင်လိုက်ကာ နွေးထွေးအောင် ထားပေးလိုက်ရသည်။

"ဒီမိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ မိုးရေထဲမှာ လဲနေရတာလဲ၊ အိမ်ပြေးများလား၊ မိန်းကလေးတွေလည်း မလွယ်ပါလားကွာ"

ဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲနေပြီ။ ဘုန်းမြတ်သည် သည်ည အိမ်ပြန်ရန် မဖြစ်တော့ ဘူးဟု ဘောင်းဘီ အိပ်ကပ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် ဆီကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

"ငါဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းအခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဆူညံ

နေပါလား"

"ငါလည်း ဒီညအိမ်ပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပါတီပွဲ ရောက်နေတယ်လေ"

"အေးပါကွာ ငါကဒီအတိုင်း လှမ်းပြောတာ၊ မနက်ဖြန် မာမီပြန်လာမှာ မင်းသိတယ်မလား"

"သိပါတယ်ဟာ၊ မနက်ဖြန်အတူ သွားကြိုကြတာပေါ့၊ ငါအခု မအားဘူး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

တစ်ဖက်က ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့် ဘုန်းမြတ်သည် ဖုန်းကို ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကာ သတိမရသေးသည့် စူးရှကို ပြန်စောင့်ကြည့် နေလိုက်တော့သည်။

"ဒီမိန်းကလေးတော့ အအေးပတ်တော့မှာပဲ၊ အဝတ်ကလည်း လဲပေးလို့မဖြစ်ဘူး"

ဘုန်းမြတ်သည် ဆရာဝန်အနေဖြင့် လူနာကို မဖျားနာစေရန် လုပ်သင့်သည်ကို လုပ်ရမည် ဆိုသော်လည်း ယခုအခြေအနေက မဖြစ်။ စူးရှကို အဝတ်စိုဖြင့် အချိန်ကြာထားလျှင်လည်း မကောင်းဟု တွေဝေနေချိန်တွင် ကံကောင်း၍ စူးရှက သတိရလာ၏။

"သတိရလာပြီလား မိန်းကလေး"

"ဟင် ရှင်က၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ အခုဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ"

စူးရှသည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဆက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

"သက်သာရဲ့လား"

"ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ"

"ဒါကိုယ့်ဆေးခန်းပါ၊ မင်းကိုလမ်းမှာ သတိလစ်နေတာတွေ့လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာလေ၊ မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်"

"ရှင်ကကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာလား"

"ကူညီတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထားပါ မင်းအဝတ်တွေ စိုနေတယ် အဝတ်လဲလိုက်ပါ၊ မိန်းမဝတ် မရှိလို့ လောလောဆယ် ဒါကိုပဲ ဝတ်ထား လိုက်"

ဘုန်းမြတ်သည် အလုပ်ချိန်တွင် ဝတ်သော ဆရာဝန်ကုတ် အင်္ကျီဖြူကို စူးရှအား ကမ်းပေး၏။ ကမ်းပေးလာသော အင်္ကျီကို စူးရှသည် မဝတ်ချင် သော်လည်း အဝတ်စိုဖြင့် နေ၍မဖြစ်သောကြောင့် ယူလိုက်သည်။ အဝတ်လဲရန်အတွက် ဘုန်းမြတ်ကလည်း အခန်းကနေ အလိုက်တသိ ထွက်သွားပေး၏။

"သူက ကားထဲက လူများလား"

စူးရှသည် အင်္ကျီအမြန် လဲဝတ်ပြီးနောက် အခန်းပြင်က ဘုန်းမြတ်ကို ပြန် ခေါ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မအဝတ် လဲပြီးပါပြီ၊ ရှင်ဝင်လာလို့ ရပါပြီ"

ဘုန်းမြတ်သည် အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာကာ ဆေးဗီရိုထဲက သောက်ဆေးများကို ထုတ်ယူ၏။ ရေတစ်ခွက်ကိုလည်း ခပ်ကာ ဆေးများ ကို စူးရှအား ကမ်းပေးတော့၏။

"ဘာဆေးတွေလဲဟင်"

"အဖျားကျဆေးနဲ့ အားဆေးလေ၊ မသင်္ကာစရာဆေး မဟုတ်လို့ စိတ်ချ လက်ချ သောက်ပါ၊ သောက်ပြီးရင်လည်း မင်းကို မေးစရာရှိတယ်"

စူးရှသည် ဘုန်းမြတ်ကို မယုံရဲသော်လည်း ဆေးနှင့်ရေကို ယူသောက် လိုက်ပါသည်။

"မင်းဘယ်ကနေ ထွက်ပြေးလာတာလဲ၊ ဒီအချိန်ကလည်း မိန်းကလေး

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရဲတဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ရူးနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ"

"မင်းလာခဲ့တဲ့ နေရာကို ပြန်ပို့ပေးမလို့ပါ၊ အခုတော့ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်လို့ ဒီမှာပဲ နေလိုက်ပါ၊ မနက်ကျရင်တော့ အိမ်ကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မနေတဲ့ နေရာကို ကျွန်မပြန်တတ်ပါတယ်၊ ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးမိရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကိုယ်က ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ၊ လူနာကိုတွေ့ရင် ပစ်ထားမှမရတာ"

"ဒါနဲ့လေ ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ကိုယ့်နာမည်က ဘုန်းမြတ်ပါ၊ ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းငယ် ဖွင့်ထားတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့မင်းနာမည်က"

"ကျွန်မကစူးရှပါ၊ ဒီအတိုင်း ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့် လမ်းမှာ အရူးတစ်ယောက်လို လျှောက်သွားမိတာ ကျွန်မ ... ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်မိပါတယ်"

"နောက်ဆို သတိထားပါ၊ မဟုတ်ရင် လူဆိုးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်"

"အခုလို ကျွန်မကို ကူညီပေးလို့ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင့်အပေါ်ကိုတော့ ကျေးဇူးကြွေး တင်မိပြီထင်တယ်"

"ကိုယ်က မင်းကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကူညီတာပါ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုတစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့"

"ကျေးဇူး တင်ပါတယ်"

စူးရှသည် ဘုန်းမြတ်က သူ မြင်ဖူးကြုံဖူးသော ယောက်ျားများနှင့် မ

တူသည်ကို သတိထားမိလေ၏။ ဘုန်းမြတ်က ရုပ်ရည် ခန့်ညားမှုရှိပြီး စကားပြောဆို ပုံကအစ ငြိမ်သက်မှု ရှိသောကြောင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး အနေဖြင့် လူလိမ်လူညာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု တွေးမိလေ၏။ သူကလည်း ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့် သည်လိုယောက်ျားမျိုးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ရသမျှ မိန်းကလေးများကို ငွေဖြင့် ကောက်သိမ်းတတ်သော ယောက်ျားမျိုးကိုသာ အများအားဖြင့် မြင်တွေ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုလို ဘုန်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းက ကံကောင်းခြင်း ရေစက်ဖြစ်ပါစေ ဟုလည်း စိတ်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းမိလေ၏။

"ဟိုလေ ဒေါက်တာ"

"ကိုယ့်ကို ကိုဘုန်းမြတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ"

ဘုန်းမြတ်က စကားပြော ပြတ်သလိုနှင့် ရင်းနှီးလွယ်သော လူမျိုး ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘုန်းမြတ်၊ ဟိုလေ ကျွန်မ ဗိုက်ဆာလို့ပါ။ ရှင့်မှာ မုန့်တွေ စားလို့ရတာတွေရှိရင် နည်းနည်း ကျွေးရလားဟင်"

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဗိုက်ဆာသည်ကို ပြောလာသော စူးရှကို ဘုန်းမြတ်သည် သနားစိတ်ဝင်မိသည်။ ဘုန်းမြတ်သည် စူးရှကို လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးမျိုးသာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသော်လည်း စူးရှ၏ မျက်ဝန်းထဲက ဖြူစင်မှုကိုတော့ သူ အထင်သား မြင်မိပါသည်။ ဆေးခန်းထိုင်လျှင် အဆာပြေ စားရန်အတွက် ဗီရိုစင်ပေါ်တွင် ထားထားသော မုန့်ထုပ်များကို ယူပေးလိုက်သည်။

"စားချင်သလောက် စားလိုက်ပါ။ စားမဝရင်လည်း ရှိသေးတယ်"

"ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဘုန်းမြတ်"

ဘုန်းမြတ်သည် မုန့်ထုပ်များကို အလောတကြီး ဖောက်စားနေသော စူးရှ ကိုကြည့်ပြီး သနားစိတ် ဝင်မိလေ၏။ ညအချိန်မတော်တွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အဘယ်ကြောင့် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရသည့် ပြဿနာကို သိချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း စပ်စုတက်သူ မဟုတ်၍ မမေးတော့ပေ။ လမ်း ပေါ်တွင် တွေ့သော မိန်းကလေးတိုင်းကိုလည်း ထင်ရာစိတ်ဖြင့် မဝေဖန်သ င့်ဘူးဟု စိတ်ကို ရှင်းလိုက်တော့သည်။ ပိန်သွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်၊ နက်မှောင်သော ဆံပင်ဂုတ်ဝဲလေးနှင့် ရိုးရှင်းစွာ လှနေသော စူးရှကို ရင့် ကျက်သော အမူအကျင့် ရှိမည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိ၏။

"စားပြီးရင် အိပ်လိုက်ပါ၊ အချိန်ကလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ အိပ်ချိန်လွန် ရင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ဦးမှာမို့ ကိုယ်လည်း သွားအိပ်တော့မယ်"

"ကိုဘုန်းမြတ်၊ ရှင်က ဘယ်မှာ သွားအိပ်မလို့လဲ"

"ကိုယ်က အခန်းအပြင်မှာ သွားအိပ်မှာမလို့ မင်းစိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ၊ မင်းကြောက်ရင်လည်း ဆေးသေတ္တာထဲက ခွဲစိတ်ဓားကို ကိုင်ပြီး အိပ်နေ လိုက် ဟုတ်ပြီလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမေးတာက ရှင်အပြင်မှာအိပ်ရင် အဆင်ပြေ ပုံမ လားလို့ပါ"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ အပြင်မှာ ဆိုဖာရှိတယ်လေ၊ အဲယားကွန်းလည်း ရှိ တယ်၊ စိတ်ချရတာမလို့ မင်းပဲ သက်သောင့်သက်သာ အိပ်ပါ"

"ကျေးဇူးပါ ကိုဘုန်းမြတ်"

ဘုန်းမြတ် အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားသည်နှင့် စူးရှသည် ခွဲစိတ်ဓားကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ဘုန်းမြတ်ကို လူကောင်းဟု ထင်သော်လည်း ယောက်ျားများ၏ စိတ်က အလွယ်တကူယုံရန် ခက်သောကြောင့် ဓားကို

ဆောင်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးသောက်ထား၍ မျက်လုံးကလည်း ထိန်းမရအောင် မှေးချင်လာ၏။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဆီတွင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ မနေရဲ၍ အိပ်မပျော်အောင် ထိန်းသော်လည်း ထိန်းမရပေ။ ခဏလေးအတွင်း ပင် သတိမဲ့စွာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

၂။

"မိန်းကလေး ထတော့၊ မိုးလင်းနေပြီ"

စူးရှသည် ဘုန်းမြတ်၏ ခေါ်နိုးလာသော အသံကြောင့် လန့်နိုးသွားရသည်။

"မိုးလင်းပြီလားဟင်"

"မင်းကိုယ့်ကို သတိရသေးတာလား"

"ဟမ်၊ ရှင်က ကိုဘုန်းမြတ်မလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က မင်းသတိမေ့ပြီး ထူးဆန်းတာတွေ မေးမယ်ထင်နေတာ၊ ထားပါ အခုခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ မင်းဘယ်မှာနေလဲ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အခုအဝတ် ပြန်လဲလိုက်၊ ကိုယ်ကားထဲမှာ သွားစောင့်နေမယ်"

ဘုန်းမြတ်က အခန်းထဲကနေ အမြန်ထွက်သွား၏။ စူးရှလည်း ညက လှန်းထားသော အဝတ်များကို ပြန်လဲဝတ်ကာ အခန်းထဲကနေ အမြန်ထွက်သွား လိုက်တော့သည်။ ဘုန်းမြတ်က ကားထဲတွင် အဆင်သင့် ထိုင်စောင့်နေပြီ။

"ကားပေါ် မြန်မြန်တက်ပါ၊ ကိုယ်သွားစရာ ရှိသေးတယ်"

"လိုက်မပို့လည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ လမ်းလျှောက်ပြန်ရပါတယ်"

"အမြန်တက်ပါ၊ ကားထဲထိ ထိုင်စောင့်ပြီးမှ ငြင်းခံရရင် ကိုယ်စိတ်မ

ကောင်း ဖြစ်မှာ"

စူးရှသည် အားနာနာနှင့် ကားနောက်ခန်းထဲကို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"မင်းကို ဘယ်နေရာ ပို့ရမှာလဲ"

"ကျွန်မကို လှည်းတန်းစင်တာရှေ့ ပို့ပေးပါ"

"လမ်းကြိုတာပဲ၊ ကိုယ်လည်း အဲဒီကပဲ ဖြတ်သွားမှာ အတော်ဖြစ်သွားတာ ပေါ့"

ကားစီးချိန်တွင် နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောကြပေ။ လှည်းတန်းစင်တာ ရှေ့ကို ရောက်တော့ စူးရှက ကားပေါ်ကနေ အမြန်ဆင်းလေ၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ကိုဘုန်းမြတ်"

"ရော့ မင်းလိုအပ်ရင် ဆက်သွယ်ဖို့"

ကားထဲကနေ ဘုန်းမြတ် ကမ်းပေးလာသော ကတ်ကို စူးရှသည် မယူချင် သော်လည်း ယူလိုက်ပါသည်။ မယူချင်သည်မှာ ဘုန်းမြတ်နှင့် ထပ်မံဆုံဖြစ် လျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်လူကို အားနာ၍ မငြင်းဖြစ်ပေ။

"ကိုယ်သွားတော့မယ်"

"ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ၊ ဂရုစိုက်မောင်းပါနော် ကိုဘုန်းမြတ်"

ဘုန်းမြတ်၏ကား အဝေးကို ရောက်သွားသည်နှင့် စူးရှသည် တက္ကစီတစ် စီးကို ထပ်ငှားစီးလိုက်ပါသည်။ စူးရှသည် လှည်းတန်းစင်တာကို ဝင်စရာမ ရှိပေ။ သူနေသည့် နေရာကို ဘုန်းမြတ်အား မသိစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ ရပ်ကွက်ငယ် တစ်နေရာသို့ ကားသမားကို ဆက် မောင်းသွားခိုင်း လိုက်ပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့တွင် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသော ဒေါ်သူကြွယ်ကို မြင်ရ

လေသည်။

"ညည်း ဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲ"

ဒေါ်သူကြွယ်က မေးသည်ကို စူးရှသည် မဖြေဘဲ အိမ်ထဲသို့သာ ဝင်သွားလိုက်သည်။

"ညည်း ထွက်ပြေးသွားတယ် မလားဟမ်၊ ထွက်ပြေးသွားတော့ လွတ်သွားတယ် ထင်နေသလား၊ ဒီမှာ စူးရှ၊ ညည်းကြောင့် ငါရစရာ ပိုက်ဆံတွေ မရတဲ့အပြင် သူဌေးမရဲ့ ဆူတာကိုလည်း ခံရတယ် သိလားဟမ်"

"ကြီးကြီးကို ကျွန်မပြောထားတာပဲ၊ ယောက်ျားတွေကို ဖျော်ဖြေပေးတယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မပါဘူး၊ ကျွန်မကိုရောင်းမယ် မကြံပါနဲ့"

"ညည်းကိုညည်းက အဖြူထည်ဆိုပြီး ထင်နေတာလား၊ ညည်းကြောင့် ငါရစရာငွေတွေလည်း ပြန်လျော်လိုက်ရပြီဟဲ့"

စူးရှသည် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲကိုသာ ဝင်သွားလိုက်ပါသည်။ သူ့ဘဝက ကောင်းသောနေရာတွင် အခွင့်အရေး မရခဲ့တော့ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထိုးနှက်မှုကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားရ၏။ မာနကိုလည်း ထားသင့်သလောက် ထားရသေး၏။ ဆေးရုံတွင် ကိုမာဖြစ်နေသော အဘွားဖြစ်သူအတွက် ဆေးကုသစရိတ်ကိုလည်း ရှာနေရသူ။ ဒေါ်သူကြွယ်နှင့်လည်း သွေးသားမတော်စပ်၊ မိဘလည်းမရှိ၊ ပညာလည်းမပြီးဆုံး၊ အလုပ်ကောင်းကလည်း ရှာရခက်သည်။ ဒေါ်သူကြွယ်က လူပွဲစားဖြစ်၏။ အားကိုးရာမဲ့၊ ခြေလှမ်းပျက်နေသော မိန်းကလေးများကို အလုပ်ကောင်းဟူ၍ ပုရိသများအား ဖျော်ဖြေပေးသော နေရာတွင်သာ အလုပ်လိုက်သွင်းပေးသူ ဖြစ်သည်။ အခွင့်ရေးရရင် ရသလို လူကိုလည်း ရောင်းပစ်ချင်၏။ အလုပ်က အရှက်နှင့် သိက္ခာသာမက ဘဝကို ရင်းရသော်လည်း

ရငွေကောင်းသောကြောင့် စုံလုံးကန်း လုပ်ကြလေ၏။ ဘဝက ပြည်တန်ဆာသာသာ။ နေ့တိုင်းညတိုင်း နိုက်ကလပ်၊ ကေတီဗီ၊ ဘားတွင် သာ အချိန်ကုန် နေရသည့် ဘဝက တန်ဖိုး မဲ့လှသော်လည်း ရွေးစရာလမ်း မရှိကြပေ။

စူးရှသည် အလုပ်လုပ်ရသော ဟိုက်ဘား (High Bar) ကို သွားရန်အတွက် သူ့ကိုသူ လှပအောင် ပြင်ဆင်ရ၏။ ပေါ့ပါးပြီး ရိုးရှင်းသော အဝတ်အစား များကို ဝတ်ချင်သော်လည်း လုပ်ရသော အလုပ်ကြောင့် ပေါင်တို၊ ခါးတို အဝတ်များကိုသာ ဝတ်ရ၏။ မိတ်ကပ်များကိုလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ခပ်ထူထူ လိမ်းရသေး၏။ မိတ်ကပ်ကြောင့် မျက်နှာပေါ်က ရိုးရှင်းသော အလှမှာ ဖုံးနေတော့၏။ ပိုက်ဆံများများ ရအောင်လည်း အလုပ်ကို နေ့ညမ ရွေး သွားပေးရ၏။ အခန်းကနေ ထွက်လာတော့ ဒေါ်သူကြွယ်က သူ့ကို မျက်စောင်း တရွယ်ရွယ်နှင့်ကြည့်၏။

"ညည်း ဒီညပြန်လာလို့ ပိုက်ဆံမရရင် အိမ်ပေါ်မပေးတက်ဘူးမှတ်"

"သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

စူးရှသည် အိမ်ထဲကနေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အမြန်ထွက်သွားတော့သည်။ ဟိုက်ဘားကို ရောက်သောအခါ ယမကာတန်းတွင် ဧည့်သည်များက ရှင်း နေ၏။ နေ့ဘက်တွင် ဧည့်သည်မများပေ။ ညဘက်ရောက်မှသာ ဧည့်သည် အပြည့် ရှိတတ်ပါ၏။ စူးရှသည် ဟိုက်ဘားပိုင်ရှင် သူဌေးမ၏ အခန်းရှေ့ကို သွားလိုက်တော့သည်။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

စူးရှသည် အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲကနေ သူဌေး မ၏ ဝင်လာပါဟု ပြောသော အသံကထွက်လာ၏။ စူးရှသည် အခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်သည်။ သူဌေးမက ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စီးကရက်ကို ဖွာ

နေပါ၏။

"သူဌေးမ၊ ကျွန်မက"

"နေနေ မပြောနဲ့၊ မနေ့ညက ကိစ္စကို ငါသိပြီးပြီ၊ ငါပဲတောင်းပန်တယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဒေါ်သူကြွယ် လုပ်ရပ်ဆိုတာ ငါလည်းနောက်မှ သိရတာ၊ ပြဿနာတွေ ရှင်းလိုက်ပြီမို့ စိတ်မပူနဲ့တော့"

"ဒါဆို ကျွန်မတောင်းဆိုစရာ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မနေရာ ပြောင်းချင်ပါတယ်"

"ဘယ်လို၊ ဒီလောက်ပိုက်ဆံ ရကောင်းတဲ့နေရာ ဘယ်မှာရှိသေးလို့လဲ"

"ဝိတ်တာ (waiter) နေရာဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းပေးပါ"

"မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မင်းလို ရုပ်ရည်ရှိတဲ့သူက အဲဒီနေရာနဲ့ မသင့်တော့ပါဘူး၊ လုပ်နေကြ သူဌေးကြီးတွေကို အရက်ငွေပေး ဖျော်ဖြေပေး သီချင်းဆို ပေးရုံပဲ လုပ်တာ ဘာပင်ပန်းတုန်း"

"ဒါဆိုကျွန်မကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးပါ"

"မင်းဒီကနေထွက်ရင် အလုပ်ကောင်းက ရမယ်ထင်လို့လား၊ ရန်ကုန်မြို့က အလုပ်အကိုင် ပေါ့ပေမဲ့ အဆက်အသွယ်ကောင်းရှိမှ ရလွယ်တာ၊ မင်းဒီက ထွက်ရင်လည်း လျော်ကြေးဘယ်လောက်လဲ သိတယ်မလား၊ မင်းအဘွားအတွက် ဆေးရုံစရိတ်ကိုလည်း ဘယ်မှာ ရမလဲ၊ ဒီမှာပဲ သည်းခံပြီး နေလိုက်ပါ"

စူးရှသည် ပြောစရာစကား ထပ်မရှိပေ။ သည်အလုပ်ကို ထွက်ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ပေးရမည့် လျော်ကြေးက ရထားသည့် စပွန်ဆာခထက် အဆမတန် များလွန်းသောကြောင့် သည်အလုပ်ကို သည်းခံပြီး ဆက်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

"အခု အခန်းတစ်ခန်းကို သွားရမယ်၊ သူတို့က စီးပွားရေး သမားတွေဖြစ်လို့ မင်းကို အပိုငွေတွေ ပေးရင်ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းပြန်လာရင်လည်း မင်းကို ငါ စပွန်ဆာခထပ်ပေးမယ်"

"ဘယ်အခန်းကို သွားရမှာလဲ"

"အခန်းနံပါတ် (၁၀၅)၊ အခုပဲ သွားလိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေးမ၊ ဒါဆို ခွင့်ပြုပါဦး"

စူးရှသည် အခန်းထဲကနေ ထွက်လာလိုက်ကာ သက်ပြင်းချပါ၏။ ယခု ဖျော်ဖြေရေးကို သွားလုပ်ပေးရမည်။ မည်သူနှင့် တွေ့ဆုံရမည်ကိုမသိ၊ အသက်ကြီးကြီး လူအိုများဆိုလျှင် စိတ်ညည်းညူးတတ်၏။ သို့သော် ရောက်သွားသော အခန်းက အသက်ကြီးသူများ မဟုတ်ပေ။ ငယ်ငယ်ချောချောအရွယ် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်၏။ ဧည့်သည်က နှစ်ယောက်သာ။

"မင်းက ဒီကဖျော်ဖြေရေး မိန်းကလေးလား"

စူးရှသည် သူ့ကို မေးလာသူက ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ကြည့်ကောင်း လွန်းနေသောကြောင့် သူ ရင်တုန်နေသလား၊ ရင်ခုန်နေသလား မခွဲခြားနိုင်အောင် ပင် ထိုလူကို ရှိန်နေမိတော့သည်။ သည်လို ဖြစ်မိသည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုသူ အံ့သြမိလေသည်။ ထိုလူအနားတွင် ထိုင်နေသော ကျန်တစ်ယောက်က ...

"မျိုးရာဇာ၊ ဒီမိန်းကလေးက ဖျော်ဖြေရေး သမားဆိုတာ မေးစရာလိုလို့လား၊ ကြည့်ပါဦး ဒီလောက်လှတာ"

အလွန်ကြည့်ကောင်းသော လူက မျိုးရာဇာတဲ့လား။ လူကြီးလူကောင်းပုံစံနှင့် မိန်းမကိစ္စ မရှင်းသောလူဟု စူးရှသည် တွေးလေ၏။

"ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

မျိုးရာဇာက စူးရှကို မေးပါ၏။

"စူးရှပါ"

"မင်းကိုကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်နဲ့၊ ဘာလဲ နေမကောင်းဘူးလား၊
ဘေးမှာ လာထိုင်ပါဦး"

ခေါ်သော မျိုးရာဇာ အနားတွင် စူးရှသည် သွားဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

"မင်းကို ကြည့်ရတာ ကြောက်နေသလိုပဲ၊ လူသစ်မို့ အတွေ့အကြုံ မရှိတာ
လား"

"ကျွန်မက လူသစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့လူကြီးမင်းတို့ ကျေနပ်သင့်
သလောက် ဝန်ဆောင်မှု ပေးပါမယ်"

"မျိုးရာဇာ၊ ငါအပြင်မှာ ခဏလောက် ဖုန်းထွက်ပြောလိုက်ဦးမယ်"

တစ်ယောက်က အပြင်ထွက်သွားသောကြောင့် စူးရှသည် မျိုးရာဇာနှင့်
နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်ကို စိတ်လှုပ်ရှား မိတော့သည်။

"ဒီနေရာက ခြောက်ကပ်နေတာပဲ၊ မင်းမပျင်းဘူးလား"

"ကျွန်မအလုပ်ကို ကျွန်မလုပ်မှာပါ"

"ဒါဆိုမင်း ငါနဲ့တစ်ညလောက် အဖော်ပြုမလား၊ မင်းသဘော ပေါက်မှာ
ပါ"

"လက်မခံပါဘူး၊ ကျွန်မက လူကြီးမင်းကို စိတ်ကျေနပ်သင့်သလောက်
ဝန်ဆောင်မှု ပေးနိုင်ပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တော့ ရောင်းစားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မ
ကျေနပ်ရင် လူပြောင်းပေးပါမယ်"

"ဟမ်၊ ဟားဟား မင်းကစွတ်တွေ တတ်ပါလား၊ မင်းလို မိန်းကလေးက"

"ရှင်တော်တော့၊ ဒီက မိန်းကလေးတိုင်းကို ရှင်တို့စိတ်နဲ့ထင်ရင် မှားသွားမယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လာပေးပါမယ်"

စူးရှသည် မာနကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားသော စိတ်ကို မထိန်းနိုင်လိုက်ပေ။ ထွက်သွားမည်လုပ်တော့ သူ့လက်ကို မျိုးရာဇာက ဖမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။

"မင်းကိုဘယ်သူ ခွင့်ပြုလို့လဲ၊ မင်းမသွားရဘူး"

"ကျွန်မဆက်မနေနိုင်ဘူး၊ လက်လွှတ်ပေး"

"မရဘူး၊ မင်းကိုငါချစ်တယ်"

စူးရှသည် လူတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ထဲကနေ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုသော စကားကို လက်လွှတ်စပယ် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဒေါသမီးတောက် လောင်သွားတော့သည်။

"ဘာ၊ ရှင့်ပါးစပ်က အဲ့လိုစကားမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောထွက်တယ်၊ ဟက် လွှတ်စမ်းပါ"

"မင်းက အတည်ထင်နေတာလား၊ မင်းကရော ငါ့ဆီက အချစ်နဲ့တန်လို့ လား မိန်းကလေး၊ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးက ဖြားယောင်းတာ သိပ်တော်တော့"

"ဖြန်း"

မာနသိပ်ကြီးတတ်သော စူးရှသည် မျိုးရာဇာ၏ ဝေဖန်သော စကားများကို သည်းခံမနိုင်သောကြောင့် လက်လွန်ပစ်လိုက်သည်။ မျိုးရာဇာ၏ ပါးပြင်တစ်ချပ်မှာ စူးရှ၏ လက်ဝါးစာကြောင့် နီးမြန်းသွားလေ၏။ သို့သော် မျိုးရာဇာက ကျေနပ်သောပုံစံဖြင့် ပြုံးရယ်ပါ၏။

"ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ"

"ငါက ဘယ်လိုလူလဲ မင်းမှမသိသေးပဲ"

"ရှင်ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ပုံစံက လူကြီးလူကောင်းလိုနဲ့ တကယ့်ရွံ့စရာ ကောင်းတဲ့လူပဲ"

"အဟက် မင်းစကားတွေကြောင့် မင်းထိခိုက်မှာ မကြောက်ဘူးလား"

"ကျွန်မနောက်တစ်ယောက် ခေါ်လာပေးပါမယ်"

"မလိုတော့ဘူး၊ မင်းထွက်သွားချင်ရင် ထွက်သွားလိုက်တော့"

မျက်မှန်ကျိုးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ အခန်းထဲကနေ လှည့်ထွက်သွားသော စူးရှကို မျိုးရာဇာသည် အပြုံးဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။ မျိုးရာဇာသည် အပျော်အပါးကို လိုက်စားတတ်သော်လည်း မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မဆိုထားနှင့် စိတ်ကူးဖြင့်လည်း မကစားဖူးသေးပေ။ စူးရှဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုမှ မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားချင် မိသွားပါ၏။

"တော်တော်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မိန်းမပါလား၊ ငါလွန်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ဟူး ... ပြန်တောင်းပန်ရမယ် ထင်ပါတယ်ကွာ"

မျိုးရာဇာသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးကာ အဆောက်အဦများစွာကို တည်ဆောက်ထားသူ သူဌေးကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းတိုင်းကိုလည်း စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်တတ်၏။ မျိုးရိုးကိုက လူချမ်းသာ ဖြစ်သည့်အပြင် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ကြောင့်လည်း လိုအပ်ချက် မရှိသလောက် ထက်မြက်သောလူဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၂)

၁။

စူးရှသည် ယမကာတန်းတွင် ထိုင်ကာ ဘီယာသောက်နေချိန်တွင် စင်ဒီက သူ့အနားကို ရောက်လာ၏။ စင်ဒီက သည်ဘားတွင် စူးရှကဲ့သို့ပင် အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ စူးရှကို သူဌေးမက ခေါ်ကြောင်းကို လာပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သူဌေးမ ခေါ်ရသည့် အကြောင်းကို စူးရှသည် သိပါ၏။ သူဌေးမ၏ အခန်းကို ရောက်သွားသောအခါ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့် မျိုးရာဇာကို တွေ့လေ၏။ မျိုးရာဇာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူဌေးမက ဆူပူတော့မှာ သေချာ၏။

"ကျွန်မရောက်ပါပြီ"

"ဒီမှာလာခဲ့ပါ"

စူးရှသည် သူဌေးမ အနားတွင် သွားလိုက်သည်။ မထိုင်ပေ။

"ဒီလူကို မင်းသိလား စူးရှ"

"နေပါစေ သူဌေး၊ မပြောပါနဲ့၊ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာက အကြောင်းရှိလို့ပါ"

"ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူကဆိုးတဲ့အကျင့် ရှိလို့ပါ"

"သူဌေးတောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ တကယ်တောင်းပန် ရမယ့်သူက ဒီ မိန်းကလေးပဲ၊ သူ မတောင်းရင် ကျုပ်မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်ရင် တရားစွဲ ရလိမ့်မယ်"

"ဟဲ့ စူးရှ၊ တောင်းပန်လိုက်လေ"

မာန်ဖိနေသည့် မျိုးရာဇာကို စူးရှသည် မတောင်းပန်ချင်။ မျိုးရာဇာကသာ သူ့ကို ပြန်တောင်းပန်သင့်သည်ဟု စိတ်ကိုတင်းခံ၏။

"တောင်းပန်လိုက်လေ စူးရှ၊ ဟဲ့ စူးရှ"

"တော်ပါပြီ၊ သူမှ မတောင်းပန်ချင်ဘဲ ထားလိုက်ပါ၊ ပထမအကြိမ်မို့ ခွင့် လွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်"

"ဒါဆို ကျွန်မကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီအစား လူကြီးမင်း ကျေနပ်မှုရှိ အောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ"

"လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ အရင်ဆုံး မင်း ... စူးရှ၊ ဒီည မင်းထပ်လာရမယ်၊ မင်းမ ကြားချင်တဲ့ စကားတွေကိုလည်း မပြောတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းလာခဲ့"

"ကြားလား စူးရှ၊ နောက်ထပ်တိုင်သံကြားရင် မင်းကိုအပြစ်ပေးမယ် မှတ် လား"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မလာခဲ့ပါမယ်"

"မင်းအခု သွားလို့ရပြီ"

မကျေနပ်သော ပုံစံဖြင့် ထွက်သွားသောစူးရှ၏ မျက်နှာထားကို မျိုးရာဇာ သည် လွန်စွာသဘော ကျမိလေ၏။

"သူဌေး၊ ကျုပ်သူ့ကို သဘောကျတယ်"

"ဟုတ်မှာပါ၊ သူ့ကိုဧည့်သည်တိုင်းက သဘောကျကြတာ၊ သူကမာနခပ် ကြီးကြီး ဆိုပေမဲ့ အလုပ်ကိုတော့ တာဝန်ယူတတ်သူပါ"

"ကျုပ်က သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် အထူးဧည့်သည် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ပြော တာကို သူဌေးသဘောပေါက်မှာပါ"

"အဲဒါကတော့"

"ကျုပ်ပြောတာကို လက်ခံပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တွေ အကျိုးတူ စီးပွား

ဖက်တွေ ဖြစ်လာနိုင်မလား စဉ်းစားပါသူဌေး၊ ပြီးတော့ သူ့အတွက်လည်း ကျုပ်ကပဲ တာဝန်ယူမှာပါ"

"လူကြီးမင်း ပြောပုံအရဆိုရင် ကျွန်မငြင်းဆိုနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းရဲ့ အင်အားက ကျွန်မအတွက် အကျိုးဖြစ်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မသဘောတူ လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ လူကြီးမင်းကောင်းကောင်း တာဝန်ယူနိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ သူကသူများတွေလို့ မဟုတ်တော့ စိုးရိမ်မိလို့ပါ"

"သူ့ကို ဘယ်ဧည့်သည်ဆီမှ မလွှတ်ပေးမို့ အရေးကြီးတာပါ၊ ကျုပ် သူဌေးကို ယုံကြည်ချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အခု ကိစ္စရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး"

မျိုးရာဇာသည် အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားလိုက်ပြီး မြည်လာသော ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲကနေ ထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ပြော၊ ငါမျိုးရာဇာပဲ"

"ငါလေဆိပ် ရောက်နေပြီ၊ နောက်တစ်နာရီဆိုရင် လေယာဉ်ကလည်း ဆိုက်တော့မှာ"

"ငါအခုပဲ လာခဲ့မယ်လေ၊ မာမီက ကြိုရောက်ရင်လည်း ငါကိုစောင့်ပေးဦး"

"ရတယ်၊ မင်းပဲ အမြန်လာခဲ့"

မျိုးရာဇာသည် စင်ကာပူကနေ ပြန်လာမည့် အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ဟန်ဌေးကို သွားကြိုရန် လေဆိပ်သို့ သွားတော့သည်။ လေဆိပ်ကို ရောက်သောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘုန်းမြတ်နှင့်ဆုံ၏။ မျိုးရာဇာနှင့် ဘုန်းမြတ်သည် ညီအစ်ကိုရင်း ဖြစ်ကြ၏။

"မျိုးရာဇာ၊ မင်းလာတာ အချိန်ကွက်တိပဲ၊ ဟိုမှာ မာမီလာနေပြီ"

သူတို့ဆီကို ဒေါ်ဟန်ဌေးက အလျင်အမြန် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် သားအမိတွေ အပြန်အလှန် ပွေးဖက်ကာ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

"မာမီရဲ့ သားတွေတောင် မတွေ့တာကြာပြီပဲ၊ လူကြီးလူကောင်း ဆန်လာ လိုက်ကြတာ ကြည့်စမ်း"

"မာမီက ပိုနုလာတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်ဗျာ"

"အေးပါကွယ်၊ ဒါနဲ့သားတို့ ဘာစားထား ပြီးပြီလဲ၊ မာမီတော့ ဘာမှမစား ရသေးလို့ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ"

"ဒါဆိုကျွန်တော်ရဲ့ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်ဆီကို ခေါ်သွားရတာ ပေါ့ဗျာ"

မျိုးရာဇာက စားသောက်ဆိုင် များစွာကိုလည်း ဖွင့်ထားသူဖြစ်ပါ၏။ ထို့ ကြောင့် ဒေါ်ဟန်ဌေးနှင့် ဘုန်းမြတ်ကို အကောင်းဆုံးသော စားသောက်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားတော့သည်။

"ဒီဆိုင်က နိုင်ငံတကာ အဆင့်ထက်တောင် ကောင်းတာပဲ"

"မာမီရဲ့ ထောက်ပံ့မှုလည်း ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ မာမီစားချင်တာစား၊ အတော်ဆုံး စားဖိုးမှူးတွေကို ချက်ပြုတ်ထားခိုင်းတယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မာမီပြောရဦးမယ်၊ သားဘုန်းမြတ်က ဘာဖြစ်လို့ အစိုးရ ဆေးရုံမှာပဲ လုပ်သေးတာလဲ၊ ကြားထဲ ဆေးခန်းမျိုးကိုပါ ဖွင့်ထားသေး တယ်၊ အထူးပါရဂူ ဒေါက်တာဘွဲ့ကြီး ရထားပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံ ဆောက်ပြီး ဆေးရုံအုပ်ကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား"

"ကျွန်တော်က သာမန်ဆရာဝန်မျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ၊ လူတွေကို ကိုယ်တိုင် လက်နဲ့ ကုသရတာကို ကြိုက်တယ်လေ"

"နှစ်နေရာတောင် မပင်ပန်းဘူးလား"

"ဆေးခန်းမှာက လူနာတွေ သိပ်မလာတော့ အချိန်အများကြီး ယူစရာမလိုပါဘူး၊ ဆေးခန်းက ဆေးဖိုးအများကြီး မတတ်နိုင်တဲ့သူတွေ ဆေးရုံထိ သွားဖို့ အဆင်မပြေတဲ့ သူတွေအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ပြီး ဖွင့်ထားတာလေ"

"အေးပါကွယ်၊ မာမီ့သားတွေရဲ့ အလုပ်အဆင်ပြေရင် ရပါပြီ၊ ဒါနဲ့ သားတို့ အချိန်ရသေးလား"

"မာမီက တခြားသွားစရာ ရှိလို့လား"

"အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ချင်လို့ပါ၊ ဒီမှာက နိုင်ငံခြားကလို စကတ်တွေ ဘောင်းဘီတွေဝတ်မှ အဆင်မပြေတာ၊ မြန်မာဝတ်စုံလည်း မဝတ်ရတာ ကြာတော့ မြန်မာဝမ်းဆက်တွေ သွားဝယ်ချင်လို့ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ မာမီ၊ ဒါဆို စားပြီးတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘုန်းမြတ် မင်းလည်း အချိန်ရရဲ့လား"

"ရပါတယ်၊ ဂျူတီချိန်က မနက်ကတည်းက ပြီးသွားပြီ၊ ဆေးခန်းလည်း ခဏပိတ်ထားလို့ရတယ်"

သားအမိ သုံးလောက်စလုံး စားစရာရှိတာကို ဆက်စားကြရင်း စကားစမြည်းလည်း ပြောကြ၏။ တကယ်ကြည့်နူးဖွယ် ကောင်းသော မိသားစုပင်။ သည်လိုနှင့် စားသောက်ပြီး၍ လှည်းတန်းစင်တာသို့ သွားကြတော့သည်။ ဒေါ်ဟန်ဌေးအတွက် လိုအပ်သမျှကို မျိုးရာဇာကသာ ငွေရှင်းပြီး ဝယ်ပေးသည်။ မျိုးရာဇာက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်၍ ငွေကို ချက်လက်မှတ်အထိ ကိုင်တွယ်၏။ ဘုန်းမြတ်ကတော့ ဆရာဝန်သာဖြစ်၍ ငွေအများကြီး မကိုင်ဆောင်ပေ။

"သားဘုန်းမြတ် ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ"

"ညနေငါးနာရီ ထိုးတော့မယ်"

"ဘာ၊ ငါးနာရီ ထိုးတော့မယ်"

မျိုးရာဇာက ငါးနာရီထိုးသည်ကို အံ့သြစွာဖြင့်။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းအလုပ် ရှိလို့လား"

"မာမီ၊ ကျွန်တော်အရေးကြီး သွားစရာရှိလို့ အိမ်ကိုတော့ အတူပြန်မလိုက် နိုင်တော့ဘူး၊ ဘုန်းမြတ် မင်းပဲမာမီလိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပေးလိုက်တော့၊ ပိုက်ဆံကိုတော့ မင်းဘဏ်အကောင့်ထဲ လိုအပ်သလောက် လွှဲပေးလိုက် မယ်"

မျိုးရာဇာသည် လှည်းတန်းစင်တာ ထဲကနေ အမြန်ထွက်သွားတော့သည်။ စီးပွားရေးသမား ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်များမည်ဟု ဘုန်းမြတ်နှင့် ဒေါ်ဟန်ဌေးက နားလည်ပေးကြ၏။ အမှန်တော့ မျိုးရာဇာသည် အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဟိုက်ဘားက စူးရှကို သွားတွေ့ရန် ဖြစ်သည်။

၂။

"ရောက်လာပြီလား လူကြီးမင်း"

အခန်းထဲကို ဝင်လာသည့် မျိုးရာဇာကို စူးရှသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

"မင်းတစ်ယောက်တည်းလား"

"ဒါဆို ကျွန်မလူထပ်ခေါ် ပေးရမလား လူကြီးမင်း"

"မလိုဘူး၊ မင်းရှိရင် ပြည်စုံပြီ"

မျိုးရာဇာသည် စူးရှအနားတွင် သွားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စူးရှကတော့ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်ကို ငဲ့ထည့်ပေးလေ၏။ စူးရှ၏မျက်နှာက အပြုံးမရှိ၊ စကားပြောသံက ခပ်မာမာ၊ ပုံစံကလည်း လန့်စရာကို ဝန်ဆောင်မှု ကောင်း

သလားဟု မျိုးရာဇာသည် ကျိတ်ပြုံးမိသည်။

"ဒီမှာပါ"

စူးရှက ဝိုင်ခွက်ကို မျိုးရာဇာဆီသို့ စိတ်မပါသလို ကမ်းပေး၏။ မျိုးရာဇာလည်း ထိုဝိုင်ခွက်ကို ယူလိုက်သည်။

"မင်းဧည့်သည်တွေကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတာလား"

"ကျွန်မအလုပ် ကျွန်မလုပ်တာပါ၊ လူကြီးမင်း မကြိုက်ရင် လူပြောင်းပေးပါမယ်"

"ဒီနေရာမှာ ဝန်ဆောင်မှု ပေးတယ်ဆိုတာ မျက်နှာကို အချို့သာဆုံးပြုံးပြီး ကပ်ဖားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါမို့လိုပဲ မင်းကဒီလိုပြုမှုတာလား"

"ကျွန်မပြောပြီးပြီးပဲ၊ ရှင်မကြိုက်ရင် လူပြောင်းပေးမယ်လေ"

"တော်ပြီကွာ၊ မင်းကိုတခြားလူလက်ထဲ အပ်စရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာ၊ ငါနဲ့ရှိနေပေးရင်ပဲ ရပြီ၊ အရင်ဆုံး မင်းငါ့ကို လူကြီးမင်းလို့ မခေါ်နဲ့တော့၊ ငါ့နာမည်က မျိုးရာဇာ၊ မင်းခေါ်ချင်ရင် အခုဆက်ဆံရေးအရ ကိုမျိုးရာဇာလို့ ခေါ်ပေါ့၊ နောက်ဆိုရင်တော့"

"ကျွန်မကဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရမှာလဲ"

"ဟ၊ မင်းက ချေနပ်တာလား၊ မင်းကြောင့် ငါ့မာနတွေတော်တော် ထိခိုက်နေပြီ၊ ငါတော့လေ မင်းကိုတကယ်ပဲ မနှိုင်းဘူး ... မနှိုင်းဘူး"

မျိုးရာဇာ၏ ထိုစကားကြောင့် စူးရှသည် ပြုံးရယ်သွားမိသည်။ စူးရှ၏ အပြုံးကြောင့် မျိုးရာဇာလည်း ကျေနပ်ရလေ၏။

"မင်းပြုံးတာ အရမ်းလှတာပဲ"

"ဘယ်မှာပြုံးလို့လဲ"

စူးရှက မျက်စောင်းလှလှလေးကို ရွယ်ကာပြော၏။ စူးရှ၏ ထိုအမူအရာမျိုးကို မျိုးရာဇာသည် စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ရ၏။ အကြောင်းမှာ စူးရှက အခြားသော ဧည့်သည်များကိုလည်း ထိုသို့ဆွယ်ခွဲမည်ကို တွေးကာ သတိဝန်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုမှစ၍ ထိုအမူအရာမျိုးက သူ့အတွက်သာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ယုံကြည်ကာ စိတ်ဖြေလိုက်သည်။

"မင်းသောက်တတ်လား"

မျိုးရာဇာက ကိုင်ထားသည်ပိုင်ခွက်ကို စူးရှဆီသို့ ပြန်ကမ်းပေး၏။

"သောက်တတ်ပါတယ်"

"ပုလင်းထဲက ပိုင်တွေကိုပါကုန်အောင် သောက်နိုင်ရင် မင်းကို ပိုက်ဆံပေးမယ်၊ မင်းမသောက်နိုင်ရင်လည်း မသောက်နဲ့ရတယ်၊ အတင်းအကျပ် မလုပ်ဘူး"

"သောက်ပါမယ်၊ ပြီးရင် တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးသင့်တာပေါ့မလား"

"မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာရတာလဲ၊ မင်းမှာ အခက်အခဲ ဘယ်လောက်ထိ ရှိနေလို့လဲ"

"ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေကို မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်မအလုပ်ကို ကျွန်မလုပ်မှာပါ"

"မင်းအတွက် လုံလောက်တဲ့ပိုက်ဆံ ငါပေးမယ်၊ ပြီးရင် ဒီအလုပ်ကို မင်းမလုပ်နဲ့တော့၊ မင်းကို တခြားနေရာ ငါအလုပ်ရှာပေးမယ်လေ"

"ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ၊ ရှင်ပဲရှင်ဘဝကို ကောင်းကောင်း ဖြတ်သန်းပါ၊ ကျွန်မတို့ ဘဝကိုလည်း ရှင်နားမလည်ပါဘူး"

"ကောင်းပါပြီ၊ နားမလည်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အခု မင်းအလုပ်ကိုပဲ သေချာလုပ်ခိုင်း ရမှာပေါ့၊ ပိုင်တွေ သောက်လိုက်တော့"

စူးရှသည် ခွက်ထဲက ဝိုင်ကိုသာမက ပုလင်းထဲက ဝိုင်တွေကိုပါ ဆက်
သောက်တော့၏။ ထိုဝိုင်၏ အရသာက အလွန်ပြင်းကာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မူး
စေ၏။ မျိုးရာဇာသည် ဝိုင်အကုန်လုံးကို စူးရှက တကယ်သောက်မည် မ
ထင်၍ သောက်ခိုင်းမိကာ ယခုတော့ သူသာ စိုးရိမ်ရတော့၏။

"တော်တော့ တော်တော့၊ ဆက်မသောက်နဲ့တော့၊ မင်းအမူးလွန်ရင် ငါ
ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မသောက်နိုင်ပါတယ်"

"တော်ပါပြီ၊ မသောက်နဲ့တော့၊ မင်းလိုချင်တဲ့ပိုက်ဆံ ပေးမယ်ဟုတ်ပြီ
လား"

"ဒါဆို ကျွန်မသိချင်းဆိုပြ ရမလား"

"မင်းကတကယ် ဆိုပြချင်တာလား၊ ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ဆိုပြ"

စူးရှက မိုက်ခွက်ကိုကိုင်ကာ သိချင်းဆိုရန် ဟန်ပြင်တော့သည်။

"ငါ့ကို အသံဆိုးနဲ့တော့ မနှိပ်စက်နဲ့နော်၊ မင်းအသံဆိုးရင် ပိုက်ဆံ
တစ်ဝက် နုတ်ပစ်မှာ"

စူးရှသည် မျိုးရာဇာပြောသော စကားကို အာရုံမရပေ။ သိချင်းကိုဆိုရန်
အသံက စထွက်နေပြီ။

"When I see stars ၊ အမ် ဟုတ်သေးပါဘူး"

"ဆိုလေ သိချင်းက ကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ မင်းကောင်းကောင်းဆိုနိုင်ရင်
ပိုက်ဆံပိုပေးမယ်"

When I see stars,I think of you

(ကြယ်လေးတွေကို မြင်ရတဲ့အခါ မင်းအကြောင်းတွေကို တွေးနေမိတယ်)

စူးရှဆိုသော သိချင်းမှာ "Descendants of the sun" ဇာတ်လမ်းတွဲထဲက

"You are my everying" ဇာတ်ဝင်တေးသီချင်း ဖြစ်သည်။ သီချင်းအစမှာ တင် မျိုးရာဇာသည် စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ။

Then I always pray for you

(နောက်တော့မင်းအတွက် အမြဲတမ်း ဆုတောင်းပေးတယ်)

And I know what my hear was made for to love you ... forevermore)

(ပြီးတော့ ကိုယ်သိလိုက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသား ဖြစ်လာခဲ့တာ မင်းကို ထာဝရ ချစ်နေဖို့ပါပဲ)

When I feel you in my heart...Then I hear your voice from your eyes

(ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက မင်းကို ခံစားမိတဲ့အခါ ... မင်းမျက်ဝန်းထဲကနေ မင်းရဲ့ စကားသံလေးတွေ ကြားရတော့တယ်)

I'll always love you ... And I'm waiting for you until the end of time

(မင်းကိုအမြဲတမ်း ချစ်သွားမယ် ... ပြီးတော့ ထာဝရနောက်ဆုံး အချစ်ထိ မင်းကိုစောင့်ပါမယ် ... ပြီးတော့ ထာဝရနောက်ဆုံးအချိန်ထိ မင်းကိုစောင့် ပါမယ်)

Here I am way to you ... I hope that someday you will realize

(ကိုယ်ဒီမှာ မင်းဆီကို လှမ်းလာနေပါပြီ ... တစ်နေ့နေ့ မင်းနားလည်မယ် လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်)

That I can see forever in your eyes...And I'm wishing my dream will come true

(ကိုယ်အမြဲမြင်နိုင်တဲ့ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းလေးမှာ ... ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက် လေး တကယ်ဖြစ်လာနိုင်ပါစေလို့ ဆိုတောင်းပါတယ်)

I am lost without you

(မင်းမရှိရင် ငါသေသွားနိုင်တယ်)

You are my everything

(မင်းကကိုယ့်ရဲ့ အရာရာတိုင်းပါ)

သီချင်းစာသားနှင့်အသံက မျိုးရာဇာ၏ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ချုပ်တည်း ပစ်လိုက်နိုင်၏။ စူးရှကတော့ သီချင်းကို ထိုအဆုံးတွင်သာ ရပ်ကာငြိမ် သွား၏။

"မင်းဘာဖြစ်လို့ ဆက်မဆိုတော့တာလဲ"

"ကျွန်မမျှော်လင့်မိတယ်၊ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုလည်း မျှော်ချင် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မမကယ်တင်နိုင်ဘူး"

စူးရှက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ပြောမိလေ၏။

"မင်းကဘယ်သူ့ကို မျှော်မှာလဲ"

"မှောင်မိုက်တဲ့ ကျွန်မဘဝကို အလင်းပြပြီး လက်တွဲခေါ်ပေးမယ့်လူ မရှိ ဘူး"

ထိုစကားကြောင့် မျိုးရာဇာသည် မှင်သက်သွားရသည်။ စူးရှက သည် အလုပ်ကို အခက်အခဲ တစ်ခုကြောင့် လုပ်ရသည်ဟု နားလည်ပေးလေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စူးရှကို အလင်းရောင်ထဲသို့ လက်ကမ်းခေါ်မည့်သူက သူသာ ဖြစ်ချင်၏။ သူ့ဘက်က ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။ စူးရှကသာ သူ့ကိုလက်ပြန်လှမ်းရုံသာ လိုအပ်တော့သည်။

"ဒါဆို မင်းဘာဖြစ်လို့ မရှာကြည့်တာလဲ"

"ဟင်းအင်း ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဲဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ မျှော်လင့် ချက် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မလို မပြည်စုံတဲ့အပြင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်တဲ့သူကို ဘယ်သူကမှ ရိုးရိုးသားသား ချစ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ"

"မင်းဘဝကို ငါကယ်တင်မယ် ဆိုရင်ရော"

မျိုးရာဇာ၏ စကားက မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု စူးရှသည် ပြုံးလိုက်မိသည်။ မျိုးရာဇာဘက်ကတော့ ထိုစကားကို စိတ်ရင်းအမှန်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကိုအပိုစကားတွေ ပြောလိုက်မိပြီးထင်တယ်၊ ကျွန်မဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း သိချင်းဆက်ဆို ပေးရမလား"

"မင်းပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်၊ မင်းကိုဘာမှ ထပ်မလုပ်ခိုင်းတော့ပါဘူး၊ မင်းနားချင်နားရပြီ"

"အဲ့လိုလုပ်လို့ရလား၊ ဒါဆို ကျွန်မအိမ်ပြန်တော့မယ်"

"အိမ်ကိုလား၊ ဒါဆို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"ကျွန်မဘာသာပြန်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့လေ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဝန်ဆောင်မှု ကောင်းကောင်း မပေးနိုင်လိုက်ပေမဲ့"

"ပိုက်ဆံလိုတယ်မလား"

စူးရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မင်းကို ဘဏ်အကောင့်ရှိလား"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မဖုန်းထဲမှာ ငွေလွှဲအကောင့်ရှိပါတယ်"

မျိုးရာဇာသည် စူးရှ၏ ငွေလွှဲအကောင့်ထဲသို့ ငွေငါးသိန်း လွှဲထည့်လိုက်သည်။ စူးရှက ရလာသော ငွေသားပမာဏလောက်ကို မယူဘဲ တစ်သိန်းကိုသာယူကာ ကျန်ငွေများကို ပြန်လွှဲထည့်ပေး၏။

"မင်းကို အကုန်ပေးတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ပြန်လွှဲတာလဲ"

"ကျွန်မရဲ့ အခုဝန်ဆောင်မှုမှာ ဒီငွေသားက သင့်တော်ပါပြီ"

စူးရှ၏ရိုးသားမှုကြောင့် မျိုးရာဇာလည်း လက်ခံလိုက်ပါတော့သည်။

၃။

မျိုးရာဇာသည် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ကာ မိသားစုနှင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် စကားပြောဖြစ်၏။

"သားတို့ကိုမာမီ အရေးကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ်၊ မာမီမှာလေ နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေနေရတော့ ဒီကိစ္စကို မေးချင်နေတာကြာပြီ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် ဆိုရင်လည်း စင်ကာပူကို ပြန်သွားရဦးမှာ"

"ဒါဆိုပြောပေါ့ မာမီရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က မာမီပြောသမျှကို ဘယ်နှခါ နားမထောင်တာ ရှိလို့လဲ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို မာမီပြောမယ်၊မာမီပြောချင်တာက သားတို့တွေ လက်တွဲဖော် ရှာသင့်ပြီလို့"

"ဗျာ၊ ဟားဟား မာမီ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေတာပါဗျာ"

မျိုးရာဇာက ရှက်သလိုနှင့် ရယ်မောကာပြော၏။ ဘုန်းမြတ်ကတော့ တည်ငြိမ်စွာသာ ပြုံး၏။

"အလုပ်ပဲရှုပ်နေလို့ ရှာခိုင်းတာပေါ့၊ အလုပ်ပဲ အာရုံစိုက်နေရင် မျိုးဆက်သစ်က ရှာရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"မာမီ ပြောတာ သဘာဝကျပါတယ် မျိုးရာဇာ၊ ငါတို့တွေ ဒီလိုပဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ အရွယ်လည်း လွန်တော့မယ်၊ အိမ်ထောင်တော့ ပြုသင့်ပြီ ထင်တယ်"

"သားဘုန်းမြတ်က ဒီလိုပြောနေတာ၊ ဘာလဲ ရွေးထားတဲ့သူ ရှိနေလို့လား"

"ရွေးထားတာတော့ မရှိသေးပေမဲ့ ရှာသင့်တယ် ထင်လို့ပါ"

"သားဘုန်းမြတ်က အနေအေးပြီး ထူးချွန်တော့ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ထက်မြတ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ရွေးမှာ သေချာတယ်မလား၊ မာမီယုံရမယ်မလား ဟမ်"

"ဒါပေါ့ မာမီရယ်၊ ဘုန်းမြတ်ရွေးတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ ချွေးမကောင်း ဖြစ်မှာသေချာတယ်"

"ဒါပေမဲ့ သားမျိုးရာဇာ အတွက်တော့ မာမီစိတ်မချရဲဘူး၊ စီးပွားရေး သမားဆိုတော့ ငွေမက်လို့ ကပ်ချင်ကြတဲ့ သူတွေပဲရှိမှာ"

"ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် သဘောကျတဲ့သူကိုပဲ ရွေးမှာပါ"

"အဲ့တာကို ပိုစိတ်ပူရတာ၊ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မသေးနဲ့၊ သူတို့က ဆွယ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်တော်ကြတာ၊ သားမျိုးရာဇာ အတွက်တော့ မာမီကပဲ ရွေးပေးရမယ် ထင်ပါတယ်"

"ကျွန်တော်လည်း သဘောကျဖို့ လိုတယ်လေဗျာ"

"ဒါဆို သဘောကျတဲ့သူရှိရင် မာမီ့ရှေ့ကို အမြန်ခေါ်လာပြီး ပြပေး၊ မာမီ က သားတို့နဲ့သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"မာမီသဘောပါ"

ဘုန်းမြတ်က ယုံကြည်ချက်ရှိစွာ ပြန်ဖြေ၏။ မျိုးရာဇာကတော့ ပြန်မဖြေ နိုင်။ သူသဘော ကျနေမိသည့် မိန်းကလေးကို အမေဖြစ်သူက သဘောကျ နိုင်လိမ့်မည် မထင်၍။

အခန်း(၃)

၁။

"သားမျိုးရာဇာ၊ မနက်အစောကြီး နိုးနေပါလား"

စားပွဲဝိုင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း မနက်စာ ထိုင်စားနေသည့် မျိုးရာဇာ အနားကို ဒေါ်ဟန်ဌေးက ရောက်လာကာ ပြော၏။

"စောစောစီးစီး ဗိုက်ထဆာလို့ ကော်ဖီနဲ့ကိတ်မုန့်ပဲ စားတာပါ။ ကျွန်တော် က အချက်အပြုတ် မတတ်တော့ ဆိုင်ကနေ အခုမှာစားလို့ မရသေးလို့လေ"

"သားဘုန်းမြတ်က မချက်ကျွေးဘူးလား"

"ဘုန်းမြတ်နဲ့အတူ ရှိရင်တော့ သူကချက်ကျွေးရင် စားရတာပေါ့ဗျာ၊ သူ ကလည်း အိမ်မကပ် ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်မကပ်ဆိုတော့ အတူ ချက်ပြုတ်ချိန်က သိပ်မရှိဘူး"

"ဒါဆိုလည်း မာမီပဲချက်ပြုတ် ပေးရတာပေါ့၊ မာမီလက်ရာကို မစားရ တာ ကြာပြီမလား၊ မြန်မာဟင်းတွေ မချက်ဖြစ်တာကြာတော့ ပြန်သင်ရမ လားပဲ"

"မာမီနဲ့မျိုးရာဇာ မနက်စောစောစီးစီး ဘာတွေစကား ကောင်းနေတာလဲ ဗျာ"

ဘုန်းမြတ်က ရောက်လာကာ ရေခဲသေတ္တာအနားကို သွား၏။ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကာ အသီးအရွက်များ ထုတ်ယူ၏။

"မာမီက သားတို့အတွက် ဘာချက်ပြုတ်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ပါ"

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် မျိုးရာဇာက စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ စားနေရတာ၊ ဘယ်လိုပဲ စားဖိုးမှူးကြီးကောင်းရဲ့ လက်ရာဖြစ်ပါစေ အိမ်က ထမင်းဟင်းနဲ့ မာမီရဲ့ လက်ရာလောက်တော့ ဘယ်စားကောင်းမလဲ မလား"

"မင်းနဲ့ငါ အိမ်မှာအမြဲဆုံရင် မင်းကို အမြဲချက်ခိုင်းဦးမှာ"

"အေးပါကွာ၊ အခုလည်း ငါ့လက်ရာကို ကျွေးဦးမှာ၊ မင်းကိတ်မုန့်တွေပဲ ဆက်မစားနဲ့တော့၊ ငါအခုပဲ မနက်စာအမြန် ချက်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဒါဆိုလည်း ဒါတွေမစားတော့ဘူး၊ မင်းလက်ရာကိုပဲ စောင့်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ငါလည်း ဝိုင်းကူရမလား"

"ကူပေါ့ကွာ"

"မာမီ့သားတွေတော့လေ အခုလို မနက်ခင်းမျိုး သိပ်ကြည်နူးရတာပဲ၊ သားတို့က ချက်ပြုတ်မယ်ဆိုတော့ မာမီလည်း ကူပေးရမလားပြော"

"မလိုပါဘူး မာမီရာ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားနေ ဟုတ်ပြီလား၊ ကျွန်တော်တို့ ချက်ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ မာမီကိုခေါ်လိုက်မယ်ဗျာ"

"အင်းအင်း၊ ဒါဆိုမာမီအခန်းထဲမှာ သွားစောင့်နေ လိုက်မယ်နော်"

ဒေါ်ဟန်ဌေး လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ချက်မည့် အသီးအရွက်များကို မျိုးရာဇာက ရေဆေးပေး၏။ ဆားဆိုလျှင်ဆား၊ ပန်းကန်ဆိုလျှင်ပန်းကန်၊ ဟိုယူဒီယူ ဆိုလျှင်လည်း အားတက်သရောကူ၏။ ဘုန်းမြတ်က ဟင်းပွဲများအတွက် စားဖိုးမှူးကြီးကဲ့သို့ပင် ကြည့်ကောင်းအောင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်လေ၏။ ယနေ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ပုံစံကြောင့် အမြဲတမ်းလိုလို ခြောက်ကပ်နေသော ချက်ပြုတ်ခန်းသည် အသက်ဝင်နေတော့၏။

"ဒီနေ့ မင်းချက်ထားတာ ငါတို့ အကြိုက်တွေချည်းပဲ၊ မင်းတော်တယ်"

ဘုန်းမြတ်"

"ငါ့ကိုပဲ ချီးကျူးမနေနဲ့၊ မင်းလည်းဒီလိုတွေ သင်ထားသင့်တယ်"

"မိန်းမရရင် မိန်းမချက်ကျွေး မှာပေါ့ကွာ"

"ဒါဆိုမင်းက မိန်းမယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပေါ့၊ ဒါတောင် မာမီရှေ့မှာ ရှက်သလို လုပ်သေးတယ်"

"ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို တွေ့ရင်တော့ ယူရမှာပေါ့မလား"

"ချစ်သူတွေ မိန်းမတွေက ရှာရလွယ်တယ်၊ တစ်ခုပဲ၊ သစ္စာရှိဖို့ပဲလိုတာ၊ မင်းအခြေ အနေနဲ့တော့ မိန်းမဆိုးလေးတွေကပ်မှာ စိုးရိမ်ရသေးတယ်"

"ဟားဟား ဆိုးတာတော့ တကယ်ဆိုးတာ၊ တော်တော်ကိုဆိုးတာ"

မျိုးရာဇာက စူးရှကို မြင်ယောင်သည့် အတွေးဖြင့် စကားကို ဟားတိုက်ကာပြော၏။

"မင်းက အဲ့လိုမိန်းမဆိုးမျိုးကို တွေ့နေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အဲဒီမိန်းမက မင်းနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်တယ်ပေါ့"

"အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူကမာန ခပ်ကြီးကြီးမို့ ဆိုးတာပါ၊ ပြီးတော့ ငါကသူ့နောက်ကို လိုက်ရတာ၊ ငါ့ကိုရှောင်တဲ့ မိန်းမကလေးက သူတစ်ယောက်တည်းပဲ မြင်ဖူးတာမို့ ဆိုးတယ်ပြောတာ"

"မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေက ရှောင်မှမလွယ်တာ"

"မင်းက အချစ်ကြောင်းတွေ နားလည်သလိုနဲ့ ချစ်တတ်နေပြီပေါ့"

"ငါက ချစ်တတ်ပြီးသားပါကွာ၊ ချစ်ရမယ့် မိန်းမကလေးကိုပဲ မတွေ့သေးတာ"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားကောင်းကြရင်း ချက်ပြုတ်တာ

လည်း ပြီးစီးသွား၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ဟန်ဌေးကိုခေါ်ကာ မနက်စာ
ထမင်းဝိုင်းပွဲ စတင်တော့၏။

"ဒီလိုစားပွဲမျိုးကို တောင့်တမိလွန်းသလားပဲ၊ ဘဝအသစ် ပြန်စတင်ရသ
လိုပဲ မာမီရင်ထဲ ပီတီတွေဖြာနေတာ"

"ကျွန်တော်တို့လည်း ထပ်တူပါဗျာ"

မနက်စာ ထမင်းဝိုင်းစားပွဲ ပြီးသည်နှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည်
အလုပ်ရှိရာသို့ ကိုယ်စီသွားကြတော့သည်။

၂။

စူးရှသည် အဘွားဖြစ်သူ၏ အရေးပေါ် အခြေအနေကိုကြားပြီး ဆေးရုံကို
အပြေးရောက်လာတော့သည်။ အဘွားဖြစ်သူ၏ အခန်းကို ရောက်သွား
သောအခါ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် ဆရာဝန်ကြောင့်လည်း အံ့သြ
သွားရလေ၏။ ဆရာဝန်က ဘုန်းမြတ်ဖြစ်နေ၏။ ယခင်က အဘွားဖြစ်သူကို
ကြည့်သောဆရာဝန်မှာ အခြားသူဖြစ်၏။ အဘွားဖြစ်သူ၏ အခြေအနေမှာ
တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလှောင်းနေတုန်းပင်။

"ကျွန်မအဘွား အခြေအနေက ဘာလိုဖြစ်တာလဲဟင်"

ဘုန်းမြတ်လည်း စူးရှကို မြင်ပြီး အံ့သြသွားရပါသည်။

"လူနာက ရုတ်တရက် သတိရလာပြီး နှလုံးဖောက်တာပါ၊ သတိရလာပေ
မဲ့ ကိုမာအခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားတယ်၊ နှလုံးဖောက်တာက
တည်ငြိမ်အောင် လုပ်နိုင်ပေမဲ့ ဦးခေါင်းမှာ အကျိတ်ခွဲထားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့်
ပြန်မေ့မြောသွားတာပါ"

စူးရှသည် အဘွားဖြစ်သူကို စိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်စီးကျ မိတော့သည်။

တစ်နှစ်ကျော်အောင် မေ့မြောနေသော အဘွားဖြစ်သူက တစ်ခဏလေး အတွင်း ပြန်သတိ ရလာသော်လည်း ပြန်မေ့မြော သွားသောကြောင့် စိတ် ထိခိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မ အဘွားအခြေအနေက မျှော်လင့်လို့ ရသေးလားဟင်"

"အခြေအနေကို အမြဲသတိထားပြီး စောင့်ကြည့် ပေးနေပါတယ်၊ အခု အခြေအနေ ငြိမ်သွားဖြစ်လို့ ခွင့်ပြုပါဦး"

ဘုန်းမြတ်သည် အလုပ်တာဝန် ရှိသေး၍ စူးရှကို မိတ်ဆက်မအားသေးဘဲ အခန်းထဲနေ အမြန်ထွက်သွားတော့၏။ စူးရှကတော့ အဘွားဖြစ်သူ အနား တွင်သာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဆက်ငိုတော့၏။

"အဘွားရယ်၊ ကျွန်မဘယ်လို ဆက်ရှင်သန်ရမလဲ"

စူးရှသည် အဘွားဖြစ်သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ တစ် နာရီထိကြာအောင် ငိုမိလေ၏။ သူ့တွင် မှီတွယ်စရာ သွေးရင်းဟူ၍ အဘွား ဖြစ်သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါတော့၏။ အဘွားဖြစ်သူ ပြန်သတိလာရ မည့် အခြေအနေကို သိပ်မမျှော် လင့်သော်လည်း လက်မလျှော့ပေ။ အဘွား ဖြစ်သူသာ ပြန်သတိရလာလျှင် ရန်ကုန်မြို့ကနေ ထွက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဇာတိမြေဖြစ်သော ဘားအံမြို့ကို ပြန်ရန်စိတ်ကူး ထားပါသည်။ ယခုတော့ ထိုစိတ်ကူးကို မဖြည့်နိုင်သည်မှာ အလွန်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ အဘွားဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းလာခဲ့ရသည်မှာ မိဘများဆုံးပြီး သူ့အလယ်တန်း အရွယ်ကတည်းပင်။ ယခင်က အဘွားဖြစ် သူနှင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ဈေးရောင်းခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ပါသည်။ အဘွား ဖြစ်သူ ဆေးရုံတက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဈေးရောင်းခြင်းဖြင့် ဆေးရုံစရိတ် မတတ်နိုင်သောကြောင့် ဟိုက်ဘားတွင် အလုပ်ပြောင်းလိုက်ပါသည်။ ဟိုက် ဘားတွင် အလုပ်လုပ်သည်ကို အဘွားဖြစ်သူသိလျှင် စိတ်ဆိုးခံရနိုင်၏။ ထို့

ကြောင့် အဘွားဖြစ်သူ ပြန်သတိရလာလျှင် ဟိုက်ဘားကနေ ထွက်ရန် လျော်ကြေးအတွက် ငွေများစွာကိုလည်း စုရပါသည်။

စူးရှသည် ငိုခဲ့ရသည်မှာ ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံကနေ ထွက်လာလိုက်ကာ ပင်ပန်းနေသည့်စိတ်ကို ဖြေနေချိန်တွင် စလင်းဘတ် အိတ်ထဲက မြည်လာသော ဖုန်းကို ထုတ်ကိုင်လိုက်ရသည်။

"ဟယ်လို (Hello) မိန်းကလေး၊ မင်းအခု ဘယ်မှာလဲ"

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"မျိုးရာဇာလေ၊ မင်းမမှတ်မိဘူးလား"

"ရှင်ကဘာကိစ္စရှိလို့ ဆက်တာလဲ၊ အလုပ်အတွက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မခွင့်ယူပါရစေ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းမင်းကို သတိရလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ၊ မင်းလည်း ငါ့ကို သတိမရဘူးလား"

"ရှင်လိုအားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုအဖက်မရတဲ့ စကားတွေကို ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

"နေပါဦးကွာ၊ မင်းကိုပြောစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ"

"ဒါဆို လိုရင်းကိစ္စကိုပဲ ပြောပါ"

"ညကျရင် ငါလာမှာမို့ မင်းစောင့်နေပါ၊ မင်းကိုလည်း ပြောစရာရှိလို့"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မစောင့်နေပါမယ်၊ ညမှပြောစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်မဖုန်းချပြီ"

"ခဏ"

စူးရှသည် မျိုးရာဇာ ဆက်ပြောမည့်စကားကို ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ

ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ အဘွားဖြစ်သူ၏ ကိစ္စကြောင့် စိတ်ထဲနေမသာသည့်
ကြားက မျိုးရာဇာဆီကနေ ထပ်ပြီး စိတ်ရှုပ် မခံချင်တော့ပေ။

အခန်း(၄)

စူးရှသည် ယာမကာတန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေကာ မျိုးရာဇာ အလာကိုစောင့်၏။ ညခြောက်နာရီ ထိုးနေပြီ။ မျိုးရာဇာကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘီယာခွက်ကို ကိုင်ထားသော အမူးသမား နှစ်ယောက်က သူ့ အနားကို ရောက်လာ၏။

"မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းလားကွဲ့၊ ကိုယ်တို့ အဖော်ပြုပေး ရမလားပြော"

"ကျွန်မကို လာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့"

"ဟေ့ ဒီမိန်းကလေးက ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့ မိန်းကလေးမလား"

"ဟုတ်သား၊ အခုမှ မှတ်မိတယ်ကွာ၊ သိပ်တော်တဲ့ မိန်းမလှလေးမလား၊ ဟေ့ မိန်းကလေး မင်းကိုငှားမယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့နဲ့ဒီညတော့ အဖော်ပြုပေး"

"မင်းကိုတန်ရာတန်ကြေး ပေးမှာပါ"

အမူးသမား နှစ်ယောက်ကြောင့် စူးရှသည် စိတ်ရှုပ်ရ၏။ ထိုလူများကို နှင်ထုတ်ရန် မလွယ်သောကြောင့် ရှောင်ထွက်သွားမည် လုပ်တော့လည်း သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆွဲလာကြ၏။ အခက်တွေ့နေသည့် အချိန်တွင် ကံကောင်း၍ မျိုးရာဇာက ရောက်လာတော့၏။

"ခင်ဗျာတို့ ကျုပ်အပိုင်ကို မထိရင် ကောင်းမယ်ဗျာ"

မျိုးရာဇာ ရောက်လာသည်က စတိုင်ကျစွာဖြင့် စကားကိုလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြော၏။

"ဟ၊ မင်းနောက်ကျသွားပြီကွာ၊ ဒီမိန်းမလှလေးကို ငါတို့အရင် ဦးသွားပြီကွ"

"ဒါဆို ကျုပ်ကဦးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဗျာ"

"ရဘူး ... ရတော့ဘူး၊ ငါတို့ရသွားပြီလေ၊ မင်းကိုဘာလို့ ပေးရမှာလဲ၊ မင်းသွားသွား"

"ဆော်ရီး (sorry) ဗျာ၊ ဒီမိန်းမလှလေးက ခင်ဗျာတို့ဆီ မသွားချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်ကပဲ ခေါ်သွားရတာပေါ့၊ ရော့ လျော်ကြေး"

မျိုးရာဇာသည် မူးနေသော လူနှစ်ယောက်၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းတန် နှစ်ရွက်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် စူးရှ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဘားအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျန်လူနှစ်ယောက်ကလည်း မူးနေ၍ ပြဿနာ လိုက်မရှာပေ။

"ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့ အပြင်ထိ ထုတ်လာတာလဲ"

"မင်းငါနဲ့ လိုက်မလား"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"မင်းလိုက်ရင် သိမှာပါ၊ ဒါကြောင့် အခုလိုက်ခဲ့"

"ရှင်ပြောစရာ ရှိတယ်ဆို၊ သွားရမယ့်နေရာမှန်ကို မပြောရင် ကျွန်မမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ပြောမယ့် စကားကိုလည်း နားမထောင်တော့ဘူး"

"ကောင်းပြီ၊ ငါပြောမယ်၊ မင်းကို ဟိုတယ်ခေါ်သွားမလို့"

"ဘာ ရှင်နော်၊ ကျွန်မလုံးဝ မလိုက်နိုင်ဘူး"

"မင်းဘာတွေ တွေးပြန်ပြီလဲ၊ ငါကမင်းကို ပါတီပွဲခေါ်သွားမလို့ပါ၊ ဒီနေ့က ငါ့ဟိုတယ်ရဲ့ ငါးနှစ်ပြည့် နှစ်ပတ်လည်ပါတီပွဲ ကျင်းပတယ်လေ၊ ပါတီနာ အဖြစ် မင်းကိုခေါ်မလို့"

"ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုမှ ရွေးရတာလဲ၊ ရှင့်ရဲ့ပါတီအတွက် ပါတနာက ကျွန်မ မဖြစ်သင့်ပါဘူး"

"မင်းကိုပဲ ငါရွေးချယ်ချင်တာဖြစ်လို့ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ငါ့ဘေးမှာ နေပေးရုံနဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း ပေးပါမယ်"

မျိုးရာဇာက အတင်းခေါ်၏။ ပိုက်ဆံလည်းရမည် ဖြစ်သောကြောင့် စူးရှသည် မငြင်းဆန်တော့ဘဲ လိုက်သွားပါတော့သည်။

ပါတီပွဲ မရောက်ခင်တွင် မျိုးရာဇာက စူးရှအတွက် ပါတီဝတ်စုံ စီစဉ်ပေး၏။ လက်ဝတ်ရတနာကအစ တန်ဖိုးကြီးသည်ကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးပြန်၏။ ထိုပြင်ဆင်မှုများကြောင့် စူးရှသည် အလွန်အနေ ခက်မိသော်လည်း မငြင်းဆိုမိတော့ပေ။

ပါတီပွဲကို ရောက်သောအခါ မျိုးရာဇာက စူးရှကို ပွဲကျင်းပရာ နေရာသို့ မခေါ်သွားဘဲ ဟိုတယ်၏ ခေါင်မိုးထပ်တွင်သာ ခေါ်သွား၏။ ဟိုတယ်က ငါးထပ်ရှိကာ အလွန်မြင့်၏။ ခေါင်မိုးထပ်က မည်သည့်ပြင်ဆင်မှုမှ မရှိဘဲ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကိုမှ ခေါ်လာရတာလဲ၊ ရှင်တစ်ခုခု ကြံဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ခဏပဲစောင့်၊ ငါးစက္ကန့်ပဲ ကျန်တော့တယ်"

"ဘာကိုငါးစက္ကန့်"

"ဖောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖောင်း"

ကောင်းကင်တွင် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မီးရှူးမီးပန်းများကြောင့် စူးရှသည် အလွန်ထိတ်လန့်ကာ အံ့သြသွားရသည်။ မီးရှူးမီးပန်းများ၏ အလှတွင်လည်း စိတ်ပျော်သွားမိသည်။

"လှတယ်မလား စူးရှ"

"အင်း လှတယ်၊ ဝိုး ... ကျွန်မအိပ်မက် မက်နေသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်၊ မီးရှူးမီးပန်းတွေကို ဒီလို အမြင့်ပေါ်ကနေ အနီးကပ်တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး"

မီးရှူးမီးပန်းများကို မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပျော်နေသော စူးရှ၏ မျက်နှာလေးကို မျိုးရာဇာသည် ပီတိဖြာစွာ စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

"ဒါကိုပြမလို့ ဒီအထိတောင် ခေါ်လာရတာလား"

"မင်းကိုပြောစရာ ရှိတယ်"

"ပြောလေ"

မျိုးရာဇာသည် စူးရှ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

"မင်းကိုပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို အခုပြောတော့မယ်"

"ဘာကိစ္စမို့လို့ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲထားတာလဲ"

"စိတ်ရင်းနဲ့ပြောမယ့် စကားဖြစ်လို့ သေချာနားထောင်ပေးပါ"

"ရှင်အမြန် မပြောရင်တော့ ကျွန်မနားထောင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားတာလည်း မကြိုက်ဘူး"

"ကိုယ်မင်းကို ချစ်တယ်"

စူးရှသည် မျိုးရာဇာ၏ စကားကို မယုံသလိုနှင့် ပေါ့ပြက်ပြက် ပြုံးရယ်လိုက်ပါသည်။

"ကိုယ်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဒီလို မျိုးချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးဘူး"

မျိုးရာဇာက "ငါ"ဆိုသည့် နာမ်စားကို ပြောနေကြကနေ "ကိုယ်"အဖြစ်သို့

ပြောင်းသွား၏။

"တော်ပါ၊ ဘယ်အလိမ်အညာ စကားကိုမှ ဆက်မကြားချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်"

"ကိုယ်လိမ်ညာ နေပါတယ်လို့ မင်းဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ၊ လူတိုင်းက မင်းထင်သလို ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး မိန်းကလေး"

"ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက လူတိုင်းကို ယုံလွယ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းက ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ်ယုံကြည်လိုက်တဲ့ သူကမှ ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးလိုက်တာ အများကြီး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုမင်းယုံကြည် ပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား၊ ကိုယ်က မင်းယုံကြည်မိလိုက်တဲ့ သူထဲကမှ ကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ဟင်းအင်း၊ ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး၊ အထူးသဖြင့် အချစ်ကိုပေါ့"

"မင်းမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားရော ရှိရဲ့လားလို့ ကိုယ်မင်းကို မေးချင်နေခဲ့တာ၊ မင်းရဲ့မာနတွေကြောင့် အချစ်ကိုတောင် ခံစားဖူးရဲ့လားလို့"

"လူတိုင်းမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းမှာ အချစ်စစ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရှိခဲ့ရင်တောင် အမြဲသစ္စာ ရှိနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့် အချစ်စစ်ဆိုတာကြီးက လူရွေးသွားချင်ကြတာ"

"ကိုယ်ကမင်းကို အချစ်စစ်ရော သစ္စာရော ရှိပေးနိုင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ အတိတ်မှာ ဘယ်လိုအခြေအနေ မျိုးပဲရှိခဲ့ပါစေ မင်းက ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ပါစေ ကိုယ်မင်းကို တာဝန်ယူချင်ပါတယ်"

"အချစ်ဆိုတာကို ယုံဖို့မလွယ်နိုင်တဲ့ သူတိုင်းမှာ ရှင်လည်းပါတယ်၊ ရှင့်လိုလူက စိတ်ကစားရုံတင် မကဘူး လူကိုပါ ကစားနိုင်လို့လေ၊ ဒီလိုတွေ ပြော

နေတာက ကျွန်မကအချစ်ကို စော်ကားတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ကို အလေးအနက် ထားလွန်းလို့ တစ်ချက်တောင် အဖျက်စီး မခံနိုင်လို့ပါ။ ကျွန်မပြောတာကို ရှင်နားလည်မှာပါ။ ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ မတားပါနဲ့ တော့၊ ဒီလက်ဝတ် လက်စားတွေလည်း ပြန်အပ်သွားမှာပါ။"

စူးရှက အမြန်ထွက်သွားသည်ကို မျိုးရာဇာသည် မတားတော့ပေ။ စူးရှ၏ စကားလုံးများက သူ့နှလုံးသားကို စုတ်ပြတ်သပ်သွား စေသည်အထိ နာကျင်စေသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ချစ်တယ်ဆိုသော စကားကို ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ မပြောခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။ လာကပ်ကြသည့် မိန်းကလေး များကိုလည်း အရေးမလုပ်ဘဲ မိန်းမကိစ္စဆိုလျှင် ခပ်ရှင်းရှင်း နေခဲ့၏။ စူးရှ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုမှ မြင်မြင်ချင်းပင် သဘောကျမိကာ အချစ်ဆိုသည့် ခံစားချက်ကို ထုတ်ပြောမိ၏။ ထိုမျှထိ စိတ်ရင်းဖြစ်သော်လည်း စော်ကားခံ လိုက်ရ၍ အနည်းငယ် ခံပြင်းသွားရသည်။

"မင်းရဲ့မာနတွေကို အကုန်ချပြသွားတာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ရှိသမျှ မာနတွေ သိက္ခာတွေအကုန် နင်းခြေခံလိုက်ရတာ"

ဒေါသလည်း ဖြစ်မိကာ ဝမ်းနည်းနေရချိန်တွင် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက မြည်လာသောဖုန်းကို အမြန်ထုတ်ကိုင် လိုက်သည်။

"ပြောပါ မာမီ"

"သားမျိုးရာဇာ၊ မာမီဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ အခုအိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်လာပေး လို့ ရမလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ"

"အိမ်ရောက်လာမှ ပြောမယ်၊ အခုအမြန် ပြန်လာလိုက်တော့"

ဒေါ်ဟန်ဌေးက ဖုန်းချသွား၏။ မည်သို့သော ဒုက္ခမျိုးဖြစ်မည်ကို မျိုး

ရာဇာသည် စိုးရိမ်မိကာ အိမ်သို့ အမြန်ပြန်တော့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အထုပ်အပိုးများဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသော ဒေါ်ဟန်ဌေးကို မြင်ရလေ၏။

"မာမီ၊ ဘာကိစ္စဖြစ်လို့လဲ"

"မာမီ စင်ကာပူကို ပြန်ထွက်မလို့၊ မာမီကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာ ဖြစ်နေလို့ တဲ့လေ၊ ဘာကြောင့်လဲ သေချာမသိသေးပေမဲ့ ရှယ်ယာရှင်တွေက နုတ်ထွက်နေကြတယ်တဲ့၊ မာမီကိုယ်တိုင် ပြန်သွားမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ"

"ဘုန်းမြတ် အိမ်မှာ မရှိဘူးလား"

"မရှိဘူး၊ ဖုန်းဆက်လည်း မကိုင်ဘူး၊ နောက်မှအကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့မယ်"

"လေယာဉ်လက်မှတ်က စီစဉ်ပြီးပြီလား"

"ညနေကပဲ လက်မှတ်နှစ်ဆောင် မှာလိုက်ပြီ၊ သားကို ဆက်သွယ်မရလို့ ကုမ္ပဏီကိုတောင် လိုက်သွားသေးတယ်၊ သားကို မတွေ့ဖူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် အခုမှ ဆက်သွယ်ရလို့ ချက်ချင်းဖြစ်သွားတာ"

"နှစ်ဆောင်၊ မာမီက ဘယ်သူနဲ့သွားမလို့လဲ"

"သားနဲ့လေ၊ မာမီကုမ္ပဏီကလည်း သားကူညီမှဖြစ်မှာ၊ ဒီကလုပ်ငန်းတွေကို ခဏလောက်ပဲ နိုင်ငံခြားကနေ ကြည့်လုပ်လို့ ရတယ်မလား၊ ဒါကြောင့်လိုက်ပေးနော်"

"အခုပဲ သွားရမှာလား"

"ဒီညလေယာဉ်က ကိုးနာရီခွဲမှ ထွက်ဖြစ်မယ်တဲ့၊ အခုရှစ်နာရီ ရှိနေပြီ"

အရေးကြီးသော အချိန်တွင်လည်း မျိုးရာဇာသည် စူးရှကို သတိရနေပြန်၏။ ယခုနိုင်ငံခြားကို ရုတ်တရက် ထွက်သွားရမှာဖြစ်ပြီး မည်သည်

အချိန်မှ ပြန်လာနိုင်မည်မသိ။ စူးရှနှင့် ပတ်သက်လျှင် စိတ်မချနိုင်မိလေ၏။

"လေယာဉ်ချိန်က ကိုးခွဲမှမလား၊ ဒါဆို တစ်နာရီခွဲ အချိန်ရသေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်အပြင် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အချိန်မီပြန်လာမှာပါ"

"ဟဲ့ ဘယ်ကိုသွားမလို့တုံး၊ အချိန်မနည်းတော့ဘူးလေ"

မျိုးရာဇာသည် အိမ်ထဲကနေ အမြန်ပြန်ထွက် သွားတော့သည်။ ဟိုက်ဘားကို သွားရန်ဖြစ်သည်။ ဟိုက်ဘားကို ရောက်သောအခါ သူဌေးမနှင့် သွားတွေ့၏။

"လူကြီးမင်းပုံစံက အလောတကြီးပါလား၊ ဘာအရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့လဲ ရှင်"

"စူးရှကိစ္စပါ၊ ကျုပ်အခု နိုင်ငံခြားကို အရေးတကြီး ထွက်သွားရမှာဖြစ် လို့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချသွားချင်လို့ပါ"

"သူကဒီမှာ မရှိဘူးထင်တယ်"

"သူ့ကိုဒီကနေ အလုပ်ထုတ်လိုက်ပါ"

"ဟမ် ... အလုပ်ကတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ သူက ပိုက်ဆံကို လိုလိုချင်ချင် ရှာနိုင်တာဆိုလို့ ဒီအလုပ်ပဲရှိတာ၊ ဒီအတိုင်းလည်း ထွက်သွား လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့က စာချုပ်စာတမ်းနဲ့"

"လျော်ကြေးမလား၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ သူ့အတွက် လျော်ကြေးတွေကို ကျုပ်ကပဲပေးမှာပါ"

"ဒီလိုဆိုမှလည်း ပြောကြည့်ပါ၊ ကျွန်မဘာကူညီ ပေးရမလဲ"

"သူလိုအပ်သမျှ ငွေတွေကို ကျုပ်အဝေးကနေ ထောက်ပံ့ပေးပါမယ်၊ သူ လိုအပ်သမျှ အရာအားလုံးကိုလည်း ခင်ဗျာကပဲ ကျုပ်ဆီကို ဆက်သွယ်ပြီး စီစဉ်ပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းချင်ပါတယ်"

"သူက မာနခပ်ကြီးကြီးဖြစ်လို့ လက်ခံပါ့မလား"

"ကျုပ်စီစဉ် ပေးတာကိုတော့ မပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျာကပဲ ကြည့်စီစဉ် ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျာအတွက်လည်း အကျိုးမ ယုတ်စေရပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခြေအနေတွေကို မျက်ခြေမ ပြတ် စောင့်ကြည့်စေချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာကို သဘောပေါက်တယ် မ လား"

"လူကြီးမင်းက သူ့ကို အပိုင်တွက်ထားတာပဲ၊ သူတော့ အတော်လေး ကံကောင်းတာပဲရှင်၊ ဟုတ်ပါပြီ ကျွန်မကူညီပေးပါမယ်၊ လူကြီးမင်းပဲ အဆက်အသွယ် မပြတ်စေနဲ့ပေါ့"

မျိုးရာဇာသည် သူဌေးမကို လိုအပ်သမျှ အစီအစဉ်များ မှာကြားပြီးသည် နှင့် ဘားထဲကနေ အမြန် ထွက်သွားတော့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လည်း တစ်ခဏပင် လေဆိပ်သို့ သွားရတော့သည်။ လေဆိပ်တွင် စူးရှဆီ ကို ဖုန်းထပ်ဆက်၏။ စူးရှက ဖုန်းမကိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စူးရှကို စိတ်ချရပါ စေဟု စိုးရိမ်မိသော စိတ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ ဖြေလျော့ရကာ လေယာဉ်ကြီး ဖြင့် ပြည်ပသို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

အခန်း(၅)

၁။

"ဟဲ့ စူးရှ၊ မြန်မြန်လာလေ၊ အထုပ်တွေ သိပ်မများသေးဘဲနဲ့ သေချာကိုင်စမ်းပါ၊ ငါဝယ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်"

လှည်းတန်းစင်တာတွင် စူးရှသည် ဒေါ်သူကြွယ်နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ထွက်နေရ၏။ ဒေါ်သူကြွယ်က ဝယ်စရာ ပစ္စည်းများတိုင်း စူးရှကိုခေါ်၏။ ခေါ်လျှင်လည်း ပစ္စည်းထုပ်များကို မနိုင်ဝန်သယ်ခိုင်း၏။ သူကိုယ်တိုင်က ပစ္စည်းအိတ် တစ်ထုပ်မှ မကိုင်ပေ။ ဟိုဝယ်သည်ဝယ်နှင့် ရှိသမျှပိုက်ဆံကို အကုန်ထုတ်သုံးတတ်၏။ ပိုက်ဆံမလောက်လျှင် စူးရှက စိုက်ဝယ်ပေးရသေး၏။ စူးရှသည် မငြင်းနိုင်ပေ။ သည်မြို့တွင် ဒုက္ခမရောက်အောင် ဒေါ်သူကြွယ်ကသာ နေစရာအိမ်၊ အလုပ်ရှာပေးသူ ဖြစ်၍ ကျေးဇူးရှင်ကဲ့သို့ သဘောထားရ၏။

"ကျွန်မထပ်ပြီး မသယ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ နည်းနည်းလောက် သယ်ပေးဦးပါလားဟင်"

"ဝယ်တာမှ သိပ်မရှိသေးဘူး၊ အေး ဒါဆို အလှပြင်ဆိုင် ဝင်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီမှာနားပေါ့၊ ငါ့ဆံပင်တွေ အရောင်သိပ်မတောက်တော့ဘူး၊ ဆံပင်ဆေးဆိုးမလို့ ညည်းလည်း မပြင်ချင်ဘူးလား"

"မပြင်တော့ပါဘူး၊ သွားမယ်ဆိုရင်လည်း အမြန်သွားမယ်လေ"

"ဆိုင်က ရှေ့နားလေးမှာပဲ၊ အမြန်လိုက်ခဲ့"

ဒေါ်သူကြွယ်က အလှပြင်ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွား၏။ စူးရှလည်း အမြန်လိုက်သွားရသည်။

စူးရှသည် ဆိုင်ထဲကို ရောက်သည်နှင့် ပစ္စည်းထုပ်များကို ချထားလိုက်မှ တစ်ကိုယ်လုံး အညောင်းသက်သာ ရတော့၏။ ပစ္စည်းထုပ်များက အဝတ်အထည်သာမက အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအလေးများလည်း ပါ၏။ ယနေ့ အလုပ်မသွားချင်သောကြောင့် နားမည်ဆိုသော်လည်း မနက် ကတည်းကပင် ဒေါ်သူကြွယ် ခိုင်းသမျှကို လိုက်လုပ်ပေးရ၏။ နားချိန်ဟူ၍ မရှိသေးပေ။

"စောင့်နေ၊ ပြီးရင်ဝယ်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်"

"စောင့်နေပါမယ်"

ဒေါ်သူကြွယ်က အလှပြင်လျှင် အလွန်ဆုံး သုံးနာရီလောက်ကြာ၏။ စူးရှ လည်း စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ထိုင်စောင့်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် မြည်လာသောဖုန်း ကို စူးရှသည် စလင်းဘတ် အိတ်ထဲကနေ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးရုံ က ဆက်လာသော ဖုန်းဖြစ်သောကြောင့် အဘွားဖြစ်သူကိစ္စ ဖြစ်မည်ဟု ဖုန်းကို အမြန်ကိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မစူးရှပါ၊ ကျွန်မအဘွား ကိစ္စလားဟင်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုချက်ချင်း ဆေးရုံလာပေး စေချင်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အဘွားတစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သတိပြန်ရ လာလို့လား"

"စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ လူနာက ခုနလေးတင် အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ် ပြီး ဆုံးသွားပါပြီ"

"ရှင်"

စူးရှသည် အဘွားဖြစ်သူ ဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းကိုကြားပြီး လက်ထဲက ဖုန်းပါလွတ်ကျသည့်အထိ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

"ဟဲ့ စူးရှ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

စူးရှ ဖုန်းပြောနေသည်ကို ဒေါ်သူကြွယ်က ကြားပြီး လှမ်းမေး၏။ စူးရှသည် ပြန်မဖြေနိုင်။ လွတ်ကျသွားသောဖုန်းကို အမြန်ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

"တကယ်လားဟင်၊ အဘွားကတကယ်ပဲ ဆုံးသွားတာလား၊ ကျွန်မကို နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"စူးရှ၊ ညည်းပြောတာ တကယ်ပဲလား၊ ညည်းအဘွား ဆုံးပြီဆိုတာ"

စူးရှသည် ဒေါ်သူကြွယ်မေးနေသည်ကို ပြန်မဖြေနိုင်။ အလှပြင်ဆိုင်ထဲက နေ အပြေးထွက်သွားတော့သည်။ ဒေါ်သူကြွယ်လည်း မတားတော့ပေ။

စူးရှသည် လှည်းတန်းစင်တာထဲကနေ အပြေးထွက်လာကာ တက္ကစီများကို လှမ်းတားတော့သည်။ တက္ကစီများက တားမရပေ။ ဆေးရုံကို သွားရမည်က အလွန်ဝေး၏။ ဘက်စံကားနှင့် ဆိုလည်း စောင့်ရမည်ကကြာ၏။ သည်အတိုင်း ဆေးရုံကိုလည်း ခြေကျင်ပြေးသွားမရ။ လာသမျှ တက္ကစီများကို တားချိန်တွင် အိမ်စီးကား တစ်စီးက သူ့အနား ရောက်လာကာ ရပ်သွား၏။ ထိုကားက ဘုန်းမြတ်ကားနှင့် တူသည်ဟု ထင်၏။ အမှန်ပင် ကားမှန်ချကာ ပေါ်လာသူက ဘုန်းမြတ် ဖြစ်နေ၏။

"မိန်းကလေး စူးရှ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ကိုဘုန်းမြတ်၊ အခုဆေးရုံ သွားမလို့လားဟင်၊ ကျွန်မကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးလို့ ရလား"

"ရတယ်လေ၊ တက်"

စူးရှက ကားထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဘုန်းမြတ်သည် ကားကို အမြန် မောင်းပေးတော့သည်။

"မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိုးထိတ်နေသလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ခုနကပဲ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်လာတာ၊ အဘွားဆုံးပြီးတဲ့ အင့် ဟင့်"

စူးရှသည် ပြောကာ စိတ်ထိန်းမရအောင် ငိုတော့၏။

"ကိုယ်အမြန် မောင်းပေးမယ်နော်၊ ငိုချင်ရင်ငိုပါ၊ စိတ်တော့ ထိန်းပါနော်"

ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် စူးရှသည် ဘုန်းမြတ်ကို လှည့်ကြည့်မအား။ အဘွားဖြစ်သူဆီသို့ အပြေးသွားတော့သည်။ ယခုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာမည်ကို သိနေခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ကြုံလာခဲ့သောအခါ ခံနိုင်ရည်မဲ့စွာ နာကျင်ရလေ၏။ အဘွားဖြစ်သူ၏ ရုပ်အလောင်းကို မြင်သည်နှင့် ယူကျုံးမရ ငိုမိသည်မှာလည်း အဆက်မပြတ်ပင်။

"အဘွားရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လွယ်လွယ်လေး ထွက်သွားရတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်နိုင်မှာလဲ"

စူးရှသည် မည်သည့် စကားလုံးကိုမှ နားမထောင်နိုင်တော့သည့် အဘွား ဖြစ်သူကို စကားအဆက်မပြတ် ပြောကာငို၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်မိသော ဘုန်းမြတ်လည်း စိတ်ထိခိုက်ရလေ၏။ စူးရှ၏ အဘွားဖြစ်သူကို တာဝန်ခံကာ ကုသပေးသော ဆရာဝန်ဆီသို့ ဘုန်းမြတ်သည် သွားလိုက်ပါ တော့သည်။

"လူနာက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ ဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တွေက အားလုံးကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှင်မှ မဟုတ်တာ"

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ပြောကာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ၏။ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ စူးရှက သူတို့ဆီကို ရောက်လာ၏။ စူးရှက အင်္ဂါရပ်သွားသော်လည်း မျက်လုံးများက နီရဲနေကာ ပုံစံမှာ အလွန်အင်အားနည်းသွား၏။

"အဘွားက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်"

"လူနာက သတိပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်ပြီး နှလုံးလည်း ရပ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်"

"ကျွန်မသိပါပြီ၊ ဒီအခြေအနေမျိုးကို မသိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒေါက်တာတို့ တာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်"

စူးရှသည် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျစွာဖြင့် ခုံတန်းတစ်ခုတွင် သွားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘုန်းမြတ်လည်း လိုက်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရမလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ အဲ့လိုခံစားချက်မျိုးကို သေချာမခံစားဖူးပေမဲ့ ခံစားကြည့်လို့ရပါတယ်"

"ကျွန်မမှာက ဒီအဘွားပဲ ရှိတော့တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်အားကိုးရတဲ့ သူကိုဆုံးရှုံးရရင် သိပ်နာကျင်ရတာ၊ ကိုယ့်ဒယ်ဒီ ဆုံးတုန်းက ကိုယ့်မာမီအများကြီး ပင်ပန်းခဲ့တာကို ကိုယ်မြင်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမီက စိတ်ဓာတ်အရမ်း ကြံ့ခိုင်ပြီး စိတ်မာတာ၊ ဒယ်ဒီဆုံးတာတောင် အိမ်သားတွေကို အသိမပေးဘူး၊ အသိမပေးဘူး ဆိုတာက မိသားစု ပြဿနာလေးတွေ ရှိလို့ပါ၊ ကိုယ်တောင် ဒယ်ဒီ

ဆုံးတာကို သုံးလေလကြာမှ သိခဲ့ရတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကံဆိုးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မထက်ဆိုးတဲ့ သူတွေတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကဘဝကို အရှုံးပေးရမှာလဲ"

"အင်း၊ မင်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ရင်တောင် ကိုယ်ရှိနေပါမယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုခိုင်ခိုင် ထားလိုက်ပါ"

"ကိုဘုန်းမြတ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကိုယ်မင်းအတွက် ဘာမှ မလုပ်ပေးရသေးပါဘူး"

"ကိုဘုန်းမြတ်စကားက ကျွန်မအတွက် အားဆေးဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် ကြောင့်ပါ"

"ကိုယ်လည်းမင်းရဲ့ အားဖြစ်ချင်မိပါတယ်၊ မင်းအကူအညီလိုတိုင်း ကိုယ့်ကိုဆက်သွယ်ပါ၊ မင်းရဲ့ အဘွားအတွက်လည်း ဆေးရုံကပဲ ကူညီပေးအောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးပါမယ်"

"ကျွန်မတကယ် အကူအညီတောင်းလို့ရတယ် မလားဟင်"

"ရပါတယ်၊ ကိုယ်ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီပေးပါမယ်"

"ကျွန်မလေ"

စူးရှသည် အကူအညီတောင်းမည့် စကားကို ပြောမည်လုပ်တုန်းပင် မြည်လာသည့် ဖုန်းကိုသာ ကိုင်လိုက်ရသည်။ ဟိုက်ဘား၏ သူဌေးမက ဆက်သွယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မပါ သူဌေးမ"

"မင်းအခု ဘားကိုလာပေးလို့ ရမလား၊ အရေးကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ မင်းကိုအလုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"အခုလာမှ ဖြစ်မှာလား"

"လာဖြစ်ရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ငါလည်း အချိန်သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်မအခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်"

စူးရှသည် ဖုန်းချလိုက်သည်။

"ကျွန်မအရေးတကြီး သွားစရာရှိလို့ အခုသွားလို့ရတယ် မလားဟင် ကို ဘုန်းမြတ်"

"ရပါတယ်၊ မင်းအဘွားကိစ္စအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့"

"ဒါနဲ့ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန် ပြန်တွေ့နိုင်လဲဟင်၊ ကျွန်မအကူအညီ တောင်းချင်တဲ့ ကိစ္စက မပြောရသေးလို့ပါ"

"ကိုယ်ဒီနေ့ အလုပ်များမှာ၊ ဒါကြောင့် ညဘက်မှ ကိုယ့်ဆေးခန်းမှာ တွေ့ကြမလား၊ မင်းအဆင်မပြေရင် နောက်နေ့မှ"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မလာခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

ဘုန်းမြတ်သည် ပြေးထွက်သွားပြန်သည့် စူးရှတွင် မည်သို့သော ကိစ္စရပ်မျိုး ရှိနေသေးသည်ကို စိတ်ပူမိပါ၏။ စူးရှနှင့် တွေ့ဆုံသည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း စူးရှကို လူရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားရကာ သနားကြင်နာမိလေသည်။

၂။

"သူဌေးမ၊ ကျွန်မရောက်လာပါပြီ"

"ထိုင်ပါ"

စူးရှသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မလည်း သူဌေးမကို ပြောစရာရှိပါတယ်၊ အရင်ဆုံး သူဌေးမပဲပြောပါ"

သူဌေးမသည် စာချုပ်တစ်ရွက်ကို စူးရှ၏ရှေ့စားပွဲ ခုံပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ စူးရှလည်း ထိုစာချုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ စာချုပ်က အလုပ်တာဝန် ပြီးစီးကြောင်း စာချုပ်ဖြစ်သည်။

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်"

"မင်းကို ဒီအလုပ်ကနေ ထုတ်လိုက်ပြီ၊ မင်းမလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း သည်းခံပြီးလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး"

"ဒါဆို လျော်ကြေးက"

"မင်းပေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ချေပေးလိုက်ပြီ"

"တစ်စုံတစ်ယောက်၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မကို မဖုံးကွယ်ဘဲပြောပါ"

"ပြောဆိုလည်း ပြောရမှာပေါ့၊ မင်းအတွက် လူကြီးမင်းမျိုးရာဇာက လျော်ကြေးပေးသွားတာပဲ၊ မင်းကို ဒီအလုပ်မပေးလုပ် စေချင်ဘူးတဲ့လေ"

"ရှင်၊ ဒါဆိုကျွန်မလက်မခံ ပါရစေနဲ့၊ အလုပ်ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဆက်လုပ်ပါမယ်"

"မရတော့ဘူး၊ မင်းကိုလည်း လက်မခံတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းက သူ့လျော်ကြေးကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းဘာသာ ရအောင်ဆပ်ပေါ့၊ မင်းကိုတော့ အလုပ်ပြန်လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်"

စူးရှသည် အခက်တွေ့တော့၏။ အလုပ်ကို ထွက်ချင်ခဲ့သော်လည်း မျိုးရာဇာဆီကတော့ အကြွေးတင်တာမျိုး မဖြစ်ချင်ပေ။ အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်မည် ဆိုသော်လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ ကိုယ်တိုင်လျော်ကြေး ပေးရမည်ကိုလည်း မနိုင်။

"အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မတွေ့ချင်ပါတယ်"

"မရတော့ဘူး၊ သူက မနေ့ညကပဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီ"

"မဖြစ်နိုင်တာ၊ မနေ့ညကပဲ ကျွန်မတို့အတူ ရှိခဲ့တာ၊ ကျွန်မသူနဲ့တွေ့ပြီး ဒီ ကိစ္စရှင်းရမယ်"

"လူတိုင်းက လိမ်နေရအောင် မပေါ့ပျက်ဘူး စူးရှ၊ မင်းလက်ခံလိုက်ပါ၊ သူ ကမင်းအပေါ် တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ ကောင်းတဲ့လူမှန်း မြင်နိုင်ပါတယ်၊ သူက ဒီတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်ဆက်ပြီး ထောက်ပံ့ပေးဦးမှာ"

"တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မသူ့ဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ အခုလျော်ကြေးကတော့ မတတ်သာလို့ လက်ခံလိုက်ပါမယ်၊ တစ်နေ့တော့ အဲဒီလျော်ကြေးတွေ ပြန် ဆပ်ပေးပါမယ်လို့ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ"

"ဒီမှာ စူးရှ၊ မင်းဒီလိုပဲ နေသွားတော့မလို့လား၊ မာနဆိုတာ ထားသင့်တဲ့ နေရာမှ ထားရတယ်၊ မင်းအဘွား သတိပြန်ရလာရင် မင်းရဲ့ဒီပုံစံကိုမြင်ပြီး အသက်ရှည်ချင်ပါ့မလား"

"အဘွားက ဆုံးသွားပါပြီ"

"ဘယ်လို၊ ဟင့် ဒါတောင်မင်းက ဒီလိုပဲ ဆက်နေဦးမလို့လား၊ ငါလည်း မင်းကိုသမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားလို့ မင်းဘဝကို ကောင်းစားချင် တာ"

"သူဌေးမရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်၊ အလုပ်ထွက်ခွင့် ပေးလို့လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်"

"မင်းသေချာ စဉ်းစားစမ်းပါ၊ မင်း ဒီလိုပဲ ... ဟဲ့ နေဦးလေ၊ ပြောစရာရှိ တယ်ဆို"

စူးရှသည် သူဌေးမဆက်ပြောမည့် စကားကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ

ထွက်သွားလိုက်တော့သည်။ သူဌေးမက သူ မနှစ်သက်သော စကားများကို ပြောမည်ကိုသိ၍ ဖြစ်သည်။ ဘားထဲကနေ ထွက်သွားခါနီးတွင် စင်ဒီက သူ့ကို အပြေးလာတွေ့၏။

"စူးရှ၊ နင်ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်သွားတော့ မလို့လားဟင်၊ ငါ ... သူဌေးမဆီက နေ နင့်ကိစ္စကို ကြားပြီးပါပြီ"

"ငါထွက်သွားတော့ပါမယ်၊ နင်ပဲအဆင်ပြေအောင် နေခဲ့ပါနော်၊ ငါနဲ့တွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်လိုက်ပါ၊ ငါနင့်ကို အပြေးလာတွေ့ ပေးပါမယ်"

"နင်အဆက်အသွယ် မပြတ်စေနဲ့နော်၊ ငါ့မှာက နင်နဲ့ပဲ သိကျွမ်းတာ"

"အင်းပါ၊ နင်အဆင်ပြေအောင်နော်၊ ငါတော့သွားတော့မယ်"

စူးရှသည် သည်နေရာကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မလာတော့ဘူးဟုဆိုသော စိတ်ဖြင့် ဘားထဲကနေ အမြန်ထွက်သွားလိုက်တော့သည်။ သူ့ကိုငေးကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့သော စင်ဒီကိုလည်း သူနှင့်အတူ ခေါ်ခဲ့လိုက်ချင်သည်။ စင်ဒီကလည်း သူ့လိုပင်ဘဝ၏ အခက်အခဲများကြောင့် သည်ဘားတွင် စိတ်အလိုမရဘဲ အလုပ်လုပ်နေရ၏။ သူ ကူညီချင်သော်လည်း သူ့ကိုသူပင် အကူအညီမဲ့နေ၍ မလွယ်လှပေ။

"မျိုးရာဇာဆိုတဲ့လူ၊ ငါ့ကိုရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိနဲ့ ကပ်ချင်နေတာလား၊ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ"

စူးရှသည် မျိုးရာဇာဆီကို ဖုန်းဆက်တော့သည်။ မရပေ။ မျိုးရာဇာနှင့် ထပ်မံဆုံရလေအောင် ဖြစ်နိုင်သမျှ ဝေးသထက်ဝေးသော နေရာသို့သွားကာ ရှောင်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် လျော်ကြေးကိစ္စကြောင့် ရှောင်ပြေးရန် မသင့်ပေ။ အကြွေးပြန်ဆပ် နိုင်ရန်အတွက် အကူအညီလည်း လိုအပ်

တော့၏။ ဘုန်းမြတ် ဆိုသည်လူကလည်း သူ့ကို အကူအညီပေးမည်ဟု ပြောထားသောကြောင့် ဘုန်းမြတ်ကိုသာ အားကိုးကြည့်ရတော့မည်။ ဘုန်းမြတ်နှင့် ညမှဆုံဖြစ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ကိုသာ ပြန်သွားလိုက်တော့သည်။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ အမြင်မကြည်သော ဒေါ်သူကြွယ်၏ မျက်နှာမျိုးနှင့် ဆုံရလေ၏။

"ညည်းသတင်းကို ငါကြားပြီးပြီ၊ ညည်းအခု ဘာဆက်လုပ်နိုင်မလဲဟမ်"

"ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ရမှာပေါ့"

"ညည်းကို အလုပ်ထပ်ရှာပေးဖို့ကလည်း မလွယ်တော့ဘူး၊ ညည်းဘာသာ ရအောင် အလုပ်ရှာတော့၊ တကယ်ပဲ ကောင်းတဲ့အခွင့်အရေးကို မာနနဲ့ပြိုင်ရတယ်လို့၊ ညည်းအစား ငါရင်လေးတယ်အေ"

"ကျွန်မဒီကနေလည်း ထွက်သွားပါမယ်"

"ဘယ်လိုအေ၊ ငါကပဲ ညည်းကိုနှင်ချတယ် ဖြစ်ဦးမယ်၊ ဟင့် သဘောအေ သဘော၊ ဒါနဲ့ညည်းအဘွား ကိစ္စကရော"

"ရပါတယ်၊ အဘွားကိစ္စကြောင့်လည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူး၊ ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ နေခွင့်ပေးလို့ ရမလား၊ ပြီးရင်ထွက်သွားပါမယ်"

"ညည်းကိုလည်း မနှင်ထုတ်ပါဘူး၊ ညည်းသဘောက အဓိကဟုတ်ပြီလား၊ အခုသွားစရာရှိလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

ဒေါ်သူကြွယ် အိမ်ထဲက ထွက်သွားသည်နှင့် စူးရှသည် အခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်သည်။ မျိုးရာဇာဆီကို ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်၏။ မရပေ။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပင်ပန်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေချိုးခြင်းဖြင့် သန့်ရှင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားရန်အတွက် ယခုကတည်းကပင်

အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါသည်။ အချိန်ကလည်း ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်ကာ ဘုန်းမြတ်နှင့် တွေ့ရမည့် အချိန်ကလည်း သိပ်မ လိုတော့ပေ။ အဘွားဖြစ်သူကိုလည်း သွားကြည့်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ထဲနေ ပြန်ထွက်လာလိုက်ကာ ဆေးရုံသို့ သွားပါတော့သည်။ ဆေးရုံကို ရောက်သောအခါ ဘုန်းမြတ်နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိလေ၏။

"စူးရှ၊ မင်းပြန်လာပြီပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ အဘွားကို ပြန်လာကြည့်တာလေ၊ ဒါနဲ့အဘွားအတွက် ဈာပ နက"

"ကိုယ်ပြောပြီးသွားပါပြီ၊ ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ"

ဘုန်းမြတ်သည် စူးရှကို လူမှုကူညီရေး အသင်းသားတစ်ဦးနှင့် ပေး တွေ့၏။ ထိုလူက စူးရှ၏ အဘွားဖြစ်သူအတွက် လိုအပ်သော ကိစ္စအားလုံး ကို တာဝန်ယူမည်ဟု ပြော၏။ ထို့ကြောင့်စူးရှသည် အဘွားဖြစ်သူ၏ ဈာပန အတွက် စိတ်အေးရလေ၏။ ယနေ့ တစ်နေ့လုံးတွင် ဘုန်းမြတ်ဆီက အကူအညီများစွာကိုလည်း ရပါ၏။

"ကိုဘုန်းမြတ်၊ ကျွန်မကြောင့် ပင်ပန်းရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကိုယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲလေ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ကျရင်တော့ မင်းရဲ့အဘွားဈာပန လုပ်ကြတာပေါ့"

"ကျေးဇူးပါ ကိုဘုန်းမြတ်"

"ဒါနဲ့မင်းအခု အချိန်ရှိလား၊ ကိုယ်ကတော့ ဂျူတီပြီးသွားလို့ ဆေးခန်းပြန် ထိုင်တော့မှာ၊ ပြီးတော့ မင်းအကူအညီ တောင်းစရာ ရှိတယ်ဆို၊ ဒီမှာပဲပြော မလား"

"ကျွန်မအချိန်ရှိပါတယ်၊ ဆေးခန်းမှာပဲ ပြန်ပြောကြတာပေါ့"

နှစ်ယောက်သား ဆေးရုံထဲကနေ ထွက်သွားလိုက်ကြတော့သည်။ ဘုန်း
မြတ်က ညနေစာ စားရန်အတွက် စားသောက်ဆိုင်ကို သွားထိုင်မည်။ စူးရှ
က ဆိုင်မထိုင်ချင်သောကြောင့် ဘုန်းမြတ်သည် ပါဆယ်ထုပ်ကိုသာ ဝယ်
လိုက်ရကာ ဆေးခန်းကို အမြန်ပြန်သွား ရတော့သည်။

၃။

"ရာသီဥတုက အခြေအနေ မဟန်ဘူးပဲ၊ မုန်တိုင်းရှိလား မသိဘူး၊ အရင်
ဆုံး ညနေစာ စားကြတာပေါ့"

ဘုန်းမြတ်က ပြောလျက် ဝယ်လာသော ပါဆယ်ထုပ်ကို စားရန် စားပွဲပေါ်
တွင်ပြင်ဆင်၏။

"ရှင်ကဒီမှာပဲ နေတာလား"

"ကိုယ့်ကို အိမ်မရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးရုံနဲ့ ဆေးခန်းမှာပဲ အချိန်ယူတယ် ထင်လို့ပါ"

"ကိုယ်ကအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းလေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ညီ တစ်ယောက်တော့
ရှိပါတယ်၊ သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ အိမ်မှာမနေဘူး၊ အခုတော့ နိုင်ငံခြားကို ကို
ယ့်မာမီနဲ့ ထွက်သွားတယ်လေ"

"ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်တည်း နေရတာ သဘောကျလို့ အိမ်သိပ်မ
ကပ်ဖြစ်ဘူး"

"စကားကို နောက်မှပြောကြတာပေါ့၊ အရင်ဆုံး ဝယ်လာတာကို စားကြ
ရအောင်"

ဘုန်းမြတ်က ဝယ်လာသော ပါဆယ်ထုပ်ထဲက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အလွန်
ဆာသော ပုံစံဖြင့် စားလေ၏။ စူးရှသည် ဘုန်းမြတ်ကိုတွေ့စက တည်ငြိမ်

ပြီး စိတ်ကြီးမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အပြန်အလှန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားပြောနိုင်ကာ ဘုန်းမြတ်၏ စိတ်ရင်းကောင်းမှုကိုလည်း သိလိုက်ရသည်။

"ကိုဘုန်းမြတ်က ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျတာ ကြာပြီလား၊ ကျွန်မ အဘွားက ဆေးရုံမှာနေရတာ တစ်နှစ်ကျော်၊ ကိုဘုန်းမြတ်ကို ကျွန်မတစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး"

"ကိုယ်က အဲဒီဌာနမှာပဲ လုပ်တာပါ၊ မင်းရဲ့အဘွားက ကိုယ့်လူနာ မဟုတ်တော့ သတိမထားမိတာ ဟုတ်မှာပါ၊ ကိုယ်လည်းမင်းကို မတွေ့မိပါဘူး"

"ကျွန်မကလည်း ဆေးရုံကို တစ်ပတ်တစ်ခါမှ သွားဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုဘုန်းမြတ်က ဌာနရဲ့ ဘယ်အပိုင်းမှာ တာဝန်ယူတာလဲ"

"ကိုယ်က ခွဲစိတ်မှုအပိုင်းမှာ တာဝန်ယူတာလေ၊ အဓိကကတော့ ဦးခေါင်းပိုင်းက ပြဿနာတွေကို တာဝန်ယူတယ်၊ ဦးနှောက်ကင်ဆာ၊ ဦးနှောက်အကျိတ် စသဖြင့်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အထွေထွေ ဆေးလက်မှတ်လည်း ရထားသူပါ၊ အဲ့တာကြောင့် ဒီမှာဆေးခန်းလည်း ဖွင့်တယ်လေ"

"ကျွန်မစပ်စုမိပြီ ထင်တယ်"

"မင်းအကူအညီ တောင်းမယ်ဆို ပြောလေ"

"ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းမှာကလေ ကျွန်မကို အလုပ်ရှာပေးလို့ ရမလားလို့ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ရှိအလုပ်က အဆင်မပြေလို့ ထွက်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ပညာအရည်အချင်း နဲ့ကလည်း အလုပ်ရှာဖို့ မလွယ်လို့ပါ"

"ပညာအရည်အချင်းက ဘယ်အထိမို့လို့လဲ"

"အလယ်တန်းထိပါပဲ၊ မိဘတွေ ဆုံးသွားလို့ ကျောင်းနားလိုက်ရတာပါ"

"ဒါဆိုဒီမှာပဲ လုပ်မလား၊ တခြားအလုပ်ကောင်းကောင်း မရခင်အထိ ကို"

ယုံဆေးခန်းမှာ အကူလုပ်ပေးလေ၊ ကိုယ်ကလည်း အကူလိုချင်နေတာ၊ လူ
လာချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ အကူခေါ်ဖို့ အဆင်ပြေမယ် မထင်လို့ မခေါ်ရ
တာ"

"အဲ့လိုရလား၊ ကိုဘုန်းမြတ်က အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မလုပ်ချင်ပါ
တယ်"

စူးရှက ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်ကို ဘုန်း
မြတ်သည် အလွန်သဘော ကျမိလေသည်။

"ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုမနက်ဖြန်ပဲ အလုပ်စဆင်းတော့၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်လာ
ရတယ်၊ ကိုယ့်သော့ပေးထားမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"အလုပ်က ဘယ်လိုမျိုး လုပ်ရမှာလဲဟင်"

"ပိတ်ချိန်ဆိုရင် သန့်ရှင်းရေးပဲလုပ်ပေး၊ ဖွင့်ချိန်ဆိုရင် လူနာစာရင်းတွေ
ဆေးတွေ စစ်ပေးပေါ့၊ မတတ်ရင် ကိုယ်သင်ပေးမှာမို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အလုပ်
ကိုလည်း ဝန်ပိသလိုလုပ်စရာ မလိုသလို ကိုယ့်နေရာလို လွတ်လွတ်လပ်
လပ်လည်း နေလို့ရတယ်"

စူးရှသည် ဘုန်းမြတ်က သူ့ကိုအလွယ်တကူ ယုံကြည်ပေးကာ ကူညီပေး၍
အားနာမိတော့၏။

"ကျွန်မ ရှင်ဆီက အကူအညီအများကြီး ယူမိသွားပြီထင်တယ်"

"ကိုယ်က ကူညီချင်တာပါ၊ နောက်လည်း လိုအပ်ရင်ပြောပါ၊ တတ်နိုင်
သလောက် ကူညီပါမယ်"

"ကျေးဇူးပါနော်၊ အခုမိုးချုပ်နေပြီမို့ ကျွန်မပြန်ရတော့မယ် ထင်တယ်"

"လိုက်ပို့ပေးပါရစေ"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှည့်တန်းရှေ့မှာပဲ ပို့ပေးပါ"

"အဲဒီမှာက ကိစ္စရှိလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီမှာ တွေ့ရမှာမို့လို့ပါ"

"ရတယ်လေ၊ အဲဒီထိပဲ ပို့ပေးတာပေါ့"

စူးရှသည် သူနေသည့် နေရာကို ဘုန်းမြတ်အား မသိစေချင်သေးပေ။ အိမ်ပြန်ရန် ဆေးခန်းကနေ ထွက်သွားတော့မည့် အချိန်ပင် ရာသီဥတုက ရုတ်တရက် ဖောက်ပြန်လာ၏။ မိုးကြီးကာလပြင်းက တိုက်ခတ်လာ၏။ ကောင်းကင်တွင်လည်း လျှပ်စစ်မိုးကြိုးများက ကြောက်စဖွယ် ပြသနေကြ၏။

စူးရှက အပြင်ထွက်မရဲလောက်အောင် ကြောက်နေမိသည်ကို ဘုန်းမြတ်သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းမြတ်သည် စူးရှကို အိမ်မပြန်သေးရန်နှင့် ဆေးခန်းတွင်သာ အချိန်ရသလောက် နေရန်ပြော၏။ စူးရှလည်း ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး ဆေးခန်းတွင်သာ ဆက်နေလိုက်ရသည်။

"ကိုယ်အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လို့ မင်းဒီမှာတည်းလို့ ရပါတယ်၊ ဒီရာသီဥတုနဲ့တော့ မိုးကကြာဦးမယ် ထင်တယ်"

"ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးတိတ်သွားရင် ပြန်ပါမယ်၊ လိုက်မပို့တော့လည်း ရပါတယ်"

လျှပ်စစ်မီးကလည်း ရုတ်တရက် ပျက်သွားပြန်၏။ ဆေးခန်းတစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းသွားသောကြောင့် စူးရှသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့် နေမိတော့သည်။

"ကိုဘုန်းမြတ်၊ ရှင်ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မအနားမှာ ပဲလားဟင်"

"ကိုယ်မင်းအနားမှာပါပဲ"

ဘုန်းမြတ်က ဖုန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ အနားတွင် ရှိကြောင်းကို သူ့မျက်နှာ

ပေါ်သို့ မီးအလင်းထိုးပြကာ အသိပေးပါ၏။

"မကြောက်ပါနဲ့၊ မီးအိမ်ရှိပါတယ်၊ မင်းလည်း ဖုန်းမီးဖွင့်လိုက်လေ"

စူးရှသည် ဖုန်းမီးကို အမြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ မျိုးရာဇာလည်း ဆေးဗီရိုပေါ်တွင် တင်ထားသော မီးအိမ်တစ်လုံးကိုယူကာ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ ယခုမှ ဆေးခန်းက အလင်းရတော့၏။

"မီးကမိုးတိတ်ရင် ပြန်လာမယ်ထင်တယ်၊ အခုအချိန် ရာသီဥတုကဆိုးတော့ လျှပ်စစ်မီးအန္တရာယ် မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ် ရတယ်လေ"

"မိုးလည်း အမြန်တိတ်မှဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် တစ်ညလုံး အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ကိုယ်အဆင်ပြေပါတယ်"

"ရှင်"

"ကိုယ်က မိုးမတိတ်ရင် မင်း ဒီမှာဆက်တည်း နိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လုံခြုံတာဖြစ်လို့ စိတ်ချရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း မင်းယုံကြည်နိုင်ပါတယ်"

"ကျွန်မအခြေအနေ ကြည့်ပါဦးမယ်၊ ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးမိပြန်ပြီထင်တယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်"

ရာသီဥတုက မကောင်းလာသည့်အပြင် ဆိုးသထက် ဆိုးလာ၏။ လျှပ်စီးမီးကလည်း ပြန်လာမည့် အခြေအနေမရှိ။ ညဆယ်နာရီအထိ ထိုသို့သာ ဆက်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စူးရှသည် အိမ်ပြန်မဖြစ်တော့ဘဲ ဆေးခန်းတွင်သာ တည်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ လူတိုင်းကို မယုံလွယ်သော သူသည် တွေ့ချိန်သိပ်မရှိ၊ သူစိမ်းသာသာ ရှိသေးသော ဘုန်းမြတ်နှင့်မှ အားကိုးကာ စိတ်ချမိလေ၏။
